

J. L. F. DE LIEFDE

OM HET WITTE KONIJN

(I.)

Er waren twee kinderen.

Er waren ook twee konijntjes.

Maar o... die waren zo ver weg. De kinderen wisten er niets van. Ze hadden ze nog nooit gezien en er nog nooit iets over gehoord. Bauke had wel eens gezegd: „Wat zou ik toch graag een konijntje hebben.”

„Nou, ik ook,” had Doortje dadelijk mee ingestemd.

Bij Doortje achter 't huis hadden ze soms naar de konijnen van de burens staan kijken en samen door het hek gegluurd.

Dan zuchtte Bauke en zei verlangend: „Wat zou ik toch graag *zelf* een konijntje hebben.”

En Doortje antwoordde: „Ha... Ja... Ik ook... Maar dat gebeurt toch nooit.”

II. OOM JAAP

Toen... op een avond kwam oom Jaap bij zijn zuster, mevrouw van de dokter

Hij lag lekker lui achterover in vaders diepe armstoel, want hij was moe. 't Was een heel eind fietsen van de boerderij naar het dorp.

Oom keek de kamer eens rond, hij keek naar moeder, die bij de tafel zat te breien. Hij keek ook naar Bauke.

„Kom jij eens hier, kleine Pauk!”

Oom noemde hem nog altijd Pauk.

Dat was het naampje, dat Bauke zichzelf had gegeven, toen hij nog niet goed kon praten.

Oom stak met een vrolijke zwaai zijn arm uit en legde die om Bauke's schouders. Zo trok hij hem dicht tegen zich aan.

Blij en vol verwachting zag hij naar oom op.

„En oom?”

„Zeg... vertel mij eens, kleine Pauk, zou jij wel graag een konijntje willen hebben?”

Bauke werd vuurrood. Sprakeloos... met open mond staarde hij oom aan.

Dáár was het... zomaar... ineens...

„Een konijntje...? O... oom! Graag. Dolgraag, moeder hoort u dat?”

„Nu dan moet vader maar eens gauw met zijn auto komen en jou meebrengen. Dan mag je er zelf een komen halen. Ik heb een heleboel jonge konijnen, vier nesten vol.”

III.

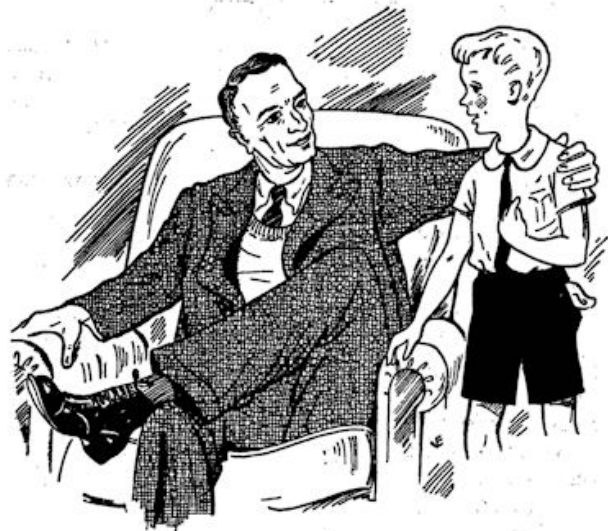
Huup!... Huup!... Huup!

Daar ging Bauke met lenige, veerkrachtige sprongetjes. Hij danste over de weg.

Even — tussen de sprongen door — een jolige armzwaai achterom naar het zijraam van het grote, witte doktershuis.

Dáár stond moeder...

Voor *stilstaan* om te wuiven...? Geen tijd. Van-

...zou jij wel graag een konijntje willen hebben?

morgen niet. Mevrouw, voor 't raam had schik in haar jongen. Wat maakte hij vandaag een haast... Zij begreep wel waaróm...

„Dat komt van het konijntje,” zei mevrouw.

Hij moest het toch gauw aan Doortje gaan vertellen, dat grote nieuws.

Door dit raam kon ze hem op de dorpsweg nog lang nazien.

Zou Doortje nóg niet komen? Zij was meestal de eerste, want ze haalden elkaar geregeld af, die twee. Dat miste nooit. Wie het vlugste klaar was, ging het eerst van huis en zo liepen ze elkaar tegemoet. Maar, och heden, wat gebeurde het vaak dat Doortje al op de stoep stond, als Bauke nog met zijn boterham zat te teuten.

Nu zat er echter schot in hem en zijn bijnaam „teutkous” was niet geldig.

Zou hij het *nu* eens winnen van Doortje, zijn vriendinnetje?

Mevrouw bleef nog even kijken, zij wilde zien hoe dat afliep.

Daar kwam Zijlmans, de groenboer aan. Hij was een groot vriend van Bauke, want... Zijlmans had een... paard. Bles was Bauke's grootste plezier op weg naar school. En... zijn grootste gevaar om te laat te komen.

Bles kende hem. Kijk, uit zichzelf boog het dier de kop al naar hem toe. En of zijn baas het goed vond of niet... Bles stond *stil*.

Meestal had Bauke wel iets lekkers voor hem in de zak. Maar vanmorgen...? Bles moest maar tevreden zijn met een haastig klopje op zijn nek. Geen broodkorst. Geen wortel. En ook geen praatje met zijn baas.

Nu was Bauke de deftige villa's al voorbij. Dan volgden — aan het einde van het dorp — de kleine eenvoudige huisjes — verscheidene precies hetzelfde, een hele rij onder één dak. Tien groene deuren. Dáár woonde Doortje.

En mevrouw zag haar jongen verdwijnen in de vijfde groene deur. Hij had het van Doortje gewonnen.

Dát kwam... van 't konijntje.

IV. DOORTJE

Doortje stond in de gang, ze was juist bezig haar mantel aan te trekken. De rechterarm had ze al in de mouw. Daar ging de voordeur open en Bauke kwam onmiddellijk aan met zijn groot nieuws.

„Ik krijg een konijntje!”

Doortje keek hem aan met ogen wijd-open van verbazing.

„Een konijn-tje?”

„O... o... o... o!” zei ze héél zachtjes en héél langzaam — anders niet.

Een konijntje? Kreeg hij *dat*? Kreeg hij er werkelijk een? 't Was niet om te geloven, zó mooi en zó heerlijk als dat was. Dat was nog heel iets anders dan een pop met een koud lijf van zemelen en een holle celluloid kop.

Je eigen konijntje kon je voeren met lekkere wortels of blaadjes.

Een konijntje, dat was zo iets heerlijks!

„Hoe kom je daaraan?” vroeg ze.

„Van oom Jaap van de boerderij.”

„Ik mag het zelf komen halen — met vader — in de auto.”

„O... o...,” zei Doortje nog eens.

Ping-pong-pang-peng!

Vlak boven hun hoofd, de gangklok.

Met een schok kwam Doortje tot zichzelf. Alles had ze vergeten: de tijd, de school, en dat ze bezig was haar mantel aan te trekken.

De klok sloeg door. Driemaal hetzelfde deuntje, dus kwart voor negenen.

Meteen kwam er beweging in Doortje.

Met een haastige duw schoof ze haar linkerarm in de twee mouwen en schoot de mantel aan. Flap, de muts op haar pruik! De tas gegrepen!

Doortje was Doortje weer... bijdehand en rap.

't Was hoog tijd, vijf voor negenen ging de schooldeur al dicht.

„Daaag,” riep ze met haar hoofd om de kamerdeur heen, en... wég was ze, de straat op.

V. „SUFFERD”

„Wat voor kleur is het?” vroeg Doortje nieuwsgierig.

„Weet ik niet,” antwoordde Bauke kalmjes.

„Och sufferd, heb je *dat* niet eens gevraagd.”

„Een heleboel...? O...” hijgde Doortje al voortdravend, „nog wel zes?”

„Weet ik niet.”

„Doortje dacht, had ik er dan maar een van.

„Is er ook een wit bij?”

Weet ik niet.”

„Wat voor een kies jij, Bauk?”

„Weet ik niet... Misschien mag ik niet kiezen en geeft oom er zo maar één.”

„Ja maar... Als je mag kiezen...”

„Weet ik nog niet.”

„Och sufferd...” „Ik wist het best. Ik koos vast een wit. *Dat* is zó mooi! Met rode oogjes. Wit is het allermooiste. Helemaal wit! *Als* er een wit bij is, dan kies jij toch zeker een wit hè?”

„Weet ik nog niet,” antwoordde Bauke.

„Och jij sufferd,” plaagde Doortje opnieuw.

Toen moesten ze lachen, allebei.

„Jij sufferd,” zo noemde Doortje hem altijd, als zijzelf zo opgewonden was en Bauke heel bedaard

en nuchter bleef. Ze wisten 't allebei wel, dit was niet bedoeld uit nijdigheid. Doortje wist best, dat Bauke geen *sufferd* was. Alles behalve! Hij moest háár immers altijd met haar sommetjes helpen en dan begreep zij ze veel gauwer nog dan bij de juffrouw, als die ze met de hele klas besprak, Voor alles had hij goede cijfers op school.

En... wat had hij eens voor haar gevochten, omdat een jongen met vuile pollen uitgerukt gras op haar strohoed gooide.

Nee, een *sufferd*, een echte domme laffe sufferd, was Bauke allesbehalve. In 't geheel niet. En daarom was die naam nog meer een lievelingsnaam dan een scheldwoord.

VI.

Voor Bauke was het een grote teleurstelling, dat vader steeds geen middag vrij kon maken om zijn konijntje te gaan halen. Er waren zóveel zieken... 't Had echter één goede kans! Nu kwam oom mischien nog wel eens.

En... Bauke had een plannetje, een fijn plannetje voor Doortje.

't Was een geheim, hij wilde er met niemand over spreken, maar 's avonds als hij in bed lag, dacht hij... Als oom nu morgen eens kwam!

Dan... dan... Als 't eens gelukte... wat zou Doortje dan verrast wezen...

Maar... toen oom er werkelijk was, ging het heel anders dan de vorige keer. Lang niet zo gezellig. Oom zat er al, toen hij 's middags uit school kwam en was druk met vader aan 't praten. Ze hadden een papier en rekenden iets uit en... dan mocht hij hen niet storen en er tussen komen.

Hij bleef dus maar stilletjes voor 't raam staan, en wachtte... 't Duurde lang, akelig lang.

Toen opeens hoorde Bauke: „Maar nu moet ik weg! Nodig, want ik wilde nog naar de kapper en vóór donker moet ik thuis wezen.”

Bauke schrok ervan. Haastig drukte oom, vader en moeder de hand. Op weg naar de deur streek hij Bauke even met zijn grote vingers, die hard waren van 't werken op de boerderij, langs de wang. „Dag Paukje!”

„Dag oom...” groette Bauke terug. Zijn stem klonk laag en niet vrolijk.

Oom keek hem aan.

Had oom tóch wel begrepen, dat er iets was?

(Wordt vervolgd.)

Nog eens:

De banden en het inbinden van „Vrij en Blij”

Zij, die hun jaargang in de boekbinderij van de Weesinrichting willen laten inbinden, moeten nu de bladen naar Neerbosch sturen.

Julie weten dat de band alleen 75 cent kost en het inbinden daarvoor nog f 1.25; te samen dus f 2.—.

Voor één nieuwe abonné krijg je de band gratis toegestuurd. Voor twee nieuwe abonné's heb je ook het inbinden vrij.

In dit laatste geval stuur je ons alle nummers van de afgelopen jaargang toe. Ontbrekende nummers voor zover de voorraad strekt kosten 25 cent.

J. L. F. DE LIEFDE

OM HET WITTE KONIJN

(II.)

„Nou,” zei Oom lachend, „zeg het maar. Heb je nog iets op je hart?”

Bauke kon bijna zijn woorden niet vinden van verrassing.

„O... Oom! stotterde hij, „oom u hebt zoveel konijntjes en Doortje...”

„Ja maar,” viel oom hem in de rede, nu niet meer. Ik heb ze allemaal tegelijk verkocht in één koop. Voor jou heb ik er één uitgehouden! Een heel mooie.”

„Eentje maar?” vroeg Bauke. Hij kon zijn wensen nog niet dadelijk loslaten.

„Ziet u oom — Doortje wou zo heel, héél graag ook een konijntje hebben.”

„Had ik dat eerder geweten, Pauk, dan had ik er twee mooie achtergehouden. Er *zijn* er nog wel twee, dat mooie voor jou en dan... Tja! Het is een konijn, maar daarmee is ook alles gezegd. 't Is nog erg klein ook.”

„O, dat hindert niet, dat is juist leuk,” zei Bauke blij.

„Ja maar 't is niet mooi getekend ook. 't Wilde eerst niet groeien. De sterkere dieren drongen het telkens van het voer weg en toen kreeg Tante Geertrui zo'n medelijden met hem. Zij heeft hem daarom afzonderlijk in een hok gezet en opgekweekt met schoteltjes melk en brood. Toen kreeg hij de groei wel te pakken, maar *klein* is hij nog altijd.

„Mag Doortje dat hebben oom? Zij zal er zo vreselijk blij mee wezen.”

„Ja,” antwoordde oom gul, „ja, dan mag jouw vriendinnetje dat hebben.”

„O, oom, dank u wel.” Bauke's kijkers straalden van vreugde en oom had schik in hem.

„Nou, tot Woensdag, breng jij je vriendinnetje maar mee en... ook een mandje om de konijntjes in te stoppen.” En... weg was oom.

VII. AUTOTOCHT

De grote dag was er! Eindelijk!
't Was mooi weer. De blauwe auto van de dokter reed vóór.

Bauke stond al klaar met de mand naast zich.
't Was een oud wasmandje van moeder.

„Zie zo, meneer, stapt u maar in!” zei de dokter lachend.

„Naast u paps?” bedelde Bauke.
„Ja, de mand kan achterin.”

't Portier klappt dicht! Nog even wuiven tegen moeder en... daar gingen ze, 't hek uit... de dorpsstraat door... en stonden stil voor de rij huisjes, waarin Doortje woonde. Voor de ramen kwamen hoofden en gluurden tussen de gordijnen door om te zien, wat dat beduidde.

Een auto! Bij de postbode, bij Vermeulen.

Ze zagen 't al, want 't was de blauwe dokterswagen. Zou er een van de kinderen ziek zijn?

Ze bleven naar buiten neuzen, nieuwsgierig. Nu zou Dokter wel uitstappen, maar 't ging anders.

De kleine jongen, Bauke, kwam uit het portier en meteen al ging de voordeur van het huis open en stond Doortje op de stoep met een wortel in de hand.

Ze trappelde van plezier.
Zij in een auto! Met Bauke. Wat fijn!

„Zo jonge dame,” zei Dokter vrolijk, „komt er maar in. Neemt u maar achterin plaats. De mand kan nu wel naast mij staan.”

„Voor onze konijntjes!” zei ze blij en hield de wortel als een verrassing omhoog. „Van Gesien gevraagd, wij eten morgen wortelen.”

„Klaar?” klonk het vragend van achter het stuur.
„Ja chauffeur,” antwoordde Bauke gewichtig.

En daar gingen ze! Eerst weer terug, de dorpsstraat door, net als elke morgen naar school. Maar nu... in de auto!

Wat was dat fijn in zo'n klein rijdend kamertje door die dorpsstraat te rijden. En wat zat je lekker op die verende kussens. Doortje leunde achterover en wipte zachtjes op en neer. Ze legde haar arm languit over het kleine zijleuninkje. Zij had nog nooit in een auto gezeten. Wel eens een eindje mogen meerijden in de cabine van de vrachtrijder, maar... dan zat je hard.

„Als nu juffrouw Root van school eens langs ons liep en ons zàg!” bedacht Bauke verlangend. Ze hadden samen die morgen al het moois aan haar verteld, dat 's middags ging gebeuren.

Op eens sprong Doortje op van de bank. „Daar heb je haar.” En tegelijk tuimelde ze in de vaart van de auto bijna bovenop de dokter. Als een kat zo vlug, sprong ze weer achteruit. „Dag, juffrouw! Dag! Dag!” Ze wuifde en zwaaide met beide handen. De juffrouw lachte en wuifde vrolijk terug, maar toen waren ze al voorbij ook. Alles ging zo gauw.

Toen ze het dorp door waren, zette de dokter meer vaart.

„Wat zitten we nou prinsheerlijk,” juichte ze opgetogen.

„Ik ben ook een Prins,” viel Bauke onmiddellijk bij. „En jij... de prinses.”

„Ja, daar lijkt het heus op.”
„Dat is zo. 't Lijkt er niet alleen op. En ik heb je pas afgehaald in mijn koets met vier paarden. Zie je wel, hoe ze draven voor de wagen? En wij rijden naar de stad, naar 't gemeentehuis... om te trouwen. Jij bent mijn bruid.”

„Ja, ja,” stemde Doortje in, 't werd mooi, samen een spelletje doen in de auto, zo'n echt spel, dat Bauke zelf verzon, zoals het in de sprookjesboeken stond.

Opeens minderde dokter zijn snelheid en stond bijna stil. Ze waren op een tweesprong van de weg.

„Prins, wilt u over de landweg of door het bos gaan?” vroeg de stem van de dokter. Hij had wel iets opgevangen van het spelletje, dat die twee, daar achter hem verzonnen. En zonder overleg met elkaar, antwoordden ze allebei tegelijk: „Door het bos!” koetsier,...

„Dokter,” zei Doortje er beleefd achter. Maar Bauke zei koeltjes, zó geheel was hij al in het spel. Hij viel niet uit z'n rol. „Maar *hard* rijden, zet de paarden maar flink aan.”

Dokter lachte. Voort ging het.

Hoe dieper ze in het bos reden, hoe donkerder het werd. Boven hun hoofd bogen de takken naar elkaar toe en als ze door de voorruit keken over de weg, was er voor hen uit een donkere poort van groen. En aan weerszijden op de grond hoge varens.

„Dat zijn koningsvarens,” legde Bauke uit.

Nu rezen naast de weg hoge, dichtbegroeide heuvels op.

„Daar kunnen wel wolven achter huizen,” zei Bauke huiverend.

„Of een... een rover,” bedacht Doortje.

„Kijk eens naar de paarden! Zie je wel, dat ze hun oren recht op zetten. Zij worden onrustig, ze luisteren ook... Er dreigt *gevaar*.”

Opeens een luide schreeuw... „O,” fluisterde Doortje, verschrikt en angstig kroop ze tegen Bauke aan, háár prins.

„Wees maar niet bang mijn bruid,” stelde hij haar gerust.

„Dit is de roep van een vogel. Dát kan geen kwaad. Maar als er gevaar dreigt, zal ik je beschermen. Er zal je niets kwaads overkomen.”

Doortje drukte de handen voor 't gezicht, ze werd heus benauwd. 't Was zo griezelig! En tòch... zo heerlijk, want... eigenlijk wist je héél goed dat er geen gevaar was. En geen ogenblik vergat je heel diep binnen in je, dat alles, alles plezier was. En... dat je ging om een konijntje te halen.

„Daar heb je ze!” riep Bauke verschrikt, „de wolven! Een hele troep.”

„O, Bauke... Doortje dook diep in elkaar. Dan konden ze haar niet zien.

„Wees maar niet bang. Mijn geweer is geladen. Als ze ons willen aanvallen, dan schiet ik ze dood. „Kijk de paarden eens. Die ene steigert: De koetsier zet ze aan. Toe maar jongens, lopen zo hard je kunt. De koets is licht.”

„De wolven winnen. Zij kunnen zo snel voort, o, o... wat een grote troep!”

Bauke draaide het raampje neer. En... hij legde aan. Hij had zijn proppenschiet meegenomen. Het was altijd veilig, als je door een eenzaam woud reed, je geweer bij je te hebben.

„Pang!” knalde hij... met eigen mond. „Een wolf dood,” zei hij voldaan. „De grootste, de leider van de troep.” Nog eens legde hij aan. „k Heb zes kogels in mijn geweer,” fluisterde hij bemoedigend. „En dan nog genoeg voor de hele troep in mijn gordel.”

Pang!

„Weer een wolf getroffen. Onmiddellijk viel hij neer!”

Toen sloeg een plotselinge angst over de hele troep wolven. *Hier* was het gevaarlijk!

Hier moesten ze vandaan. Ze gooiden zich om... in een andere richting, diep het bos in en... stoven weg.

„Ze gaan al, ze *vluchten*,” zei Bauke blij. „Hoor je hun poten wel over de grond?”

„Ja gelukkig! En wat goed, dat jij je geweer bij je had en het geladen was.”

„Je moet door een bos nooit reizen zonder

wapen,” verklaarde Bauke gewichtig. „Je was toch niet werkelijk *bang*?”

„Met jou bij me ben ik nooit bang,” verzekerde Doortje plechtig.

Nu begon er meer licht door de stammen te schemeren en een ogenblik later tuften ze het donkere bos uit en kwamen in de blijde vrolijke zonneschijn op het vrije veld.

Ze waren nu gauw op de boerderij. Bauke deed het portier al open, sprong er uit en reikte als een echte heer zijn hand aan Doortje, om zijn dame uit de auto te helpen.

Met een vrolijk wipje was ze er uit en stond in de heerlijke ruimte vol zonneschijn. „Hè, hè,” zei ze. „Wat was dát een fijne tocht. Als we nu *dadelijk* naar huis moesten, was het toch al zo'n bijzondere *middag* geweest.”

„Wat is 't *hier* fijn!” zei Doortje verrukt.

Ze kon 't niet op, zo mooi als alles was. Haar ogen schitterden en op haar wangen brandde een rood plekje van opwindning.

En... 't mooiste kwam nu nog! Dat, waarom ze hier waren gekomen! De... konijntjes.

VIII.

Oom en tante hadden de auto al gehoord en kwamen naar buiten. De boerin had haar mooie middagmuts op, met de grote kanten plooiestrook van achteren en het brede witzijden lint over de kap.

„Dag oom! Dag tante!” zei Bauke blij.

Maar Doortje aarzelde. Wat moest zij zeggen? Mevrouw? Dat leek haar zo raar tegen een boerin met een witte muts op. Ze legde háár hand in de grote stevige hand, die haar gul werd toegestoken.

„Zeg jij ook maar oom en tante, net als Paukie,” kwam de boer te hulp.

En toen was alles opeens in orde en Doortje voelde zich *thuis*,

„En waar zijn de konijntjes?” vroeg ze verlangend. „Is er ook een wit?”

Oom lachte en trok haar eens plagend aan haar kroeskuif.

„Dat moet je zelf maar zien. Ga maar kijken. *Paukie jij weet wel waar de konijnen zijn.”

(Wordt vervolgd.)

De kleine rekenaar.

Onderwijzer: „Hoe oud ben je, mijn jongen?”

Kareltje (die pas aan de breuken is begonnen): „Negen en vijf twaalfde, meester.”

Trek in eten.

Dokter (tot een zieke boer, die zich door hem laat onderzoeken): „Heeft u trek in eten?”

Boer (met een vergenoegd gezicht): „As de wà goeds het, warùm nie?”

Het kon toch.

„Vader, was de keizer van Rusland een meisje?”

„Welneen jongen, hoe kom je daaraan?”

„Omdat-ie Saar heette.”

J. L. F. DE LIEFDE

OM HET WITTE KONIJN

(III.)

En meteen renden ze weg, om het huis heen tot achter de stal. Bauke voorop en Doortje hem achterna.

Bauke wist alles. Oom had voor de konijnen niet van die gewone houten hokken. Neen, tegen de stalmuur aan was een stuk grond afgerasterd en daar mochten de konijnen vrij rondspringen. In 't midden was een grote berg aarde, waarin ze graven konden naar hartelust. Ze maakten er hele gangen in en diepe hopen om in de middag in weg te schuilen tegen de zonnebrand. In de zandberg was het lekker koel.

Onder 't draven had Doortje 't al gezien — door het gaas heen. Daar sprong iets... *wits*.

„O, een wit...! ook een wit...” juichte ze. Haar hart bonsde... van het harde lopen, maar ook van blijdschap. Ja, een *wit*. Er was... een wit voor hen. Ze trilde van opwinding en trappelde van plezier.

„O... Bauke, zie je 't wel? Met rode oogjes.”

Ze liet het oor van 't mandje glijpen en holde Bauke voorbij om er het eerst te zijn.

Haar ogen waren niet van 't mooie blanke diertje af. 't Was of ze het *grijpen* wilde met haar blik.

Maar... dat kon niet.

Bauke had natuurlijk de eerste keus. Dat sprak van zelf 't Was al zo mooi, dat Bauke er ook een voor *haar* had gevraagd en... gekregen.

Door de ren huppelde nog een *konijntje*. 't Was maar een klein diertje, een grijs. Maar o, wat was het vreemd getekend. Eigenlijk heel raar! Op de ene helft van zijn kopje had het een zwarte vlek, waar zijn oog middenin zat. Daardoor leek 't precies of hij een scheef gezicht tegen je trok. En op zijn achterlijf zat nog zo'n dwaze bruine vlek. Ook aan een kant.

Mooi was het zeker niet. Eigenlijk was het een *potsierlijk* mormeltje.

Doortje stond vlakbij 't witte en lokte met haar wortel door het gaas heengestoken. „Kom maar. Kom maar toch. Ik zal je geen kwaad doen, Truke... Truke... kom maar bij me, kom maar gerust.”

Maar Witje keek met argwaan naar het mooie, ronde lokaas en... bleef ver af.

Zijn prachtige blanke vacht blonk in de zon.

„Wat een mooie rug heeft hij,” zei Doortje en lokte nog eens.

Ze hurkte neer en hield hem de wortel voor. Precies op de hoogte van zijn snoetje en zonder één enkel beweging te maken, want, dat zou hem doen schrikken.

Bauke keek er naar. Zou 't lukken? 't Konijnenkopje was niet *ver* van die lekkere wortel af.

't Leek wel vreemd, een wortel *achter* het gaas en een klein meisje op de grond. Maar... zo'n wortel, was heel lekker, dat wist hij wel. Zo sappig

Kom maar bij me. Hier is wat lekkers voor je.

en bros om van te knabbelen. Zou hij het maar wagen...?”

Huup! Huup! Daar kwam hij aan.

„O, kijk eens,” fluisterde Doortje. „Hij komt al. Hij doet het. Hij durft...”

„Kom maar gerust, hoor Witje. Kom maar bij me. Hier is wat lekkers voor je.” En ze duwde de wortel zo ver als ze kon door de mazen van het gaas heen.

Witje beet de punt er af. 't Neusje wipte druk op en neer, want het hapje smaakte best.

Toen ging Bauke naar het kleine grijze diertje, dat stilletjes in de ren zat.

„Jij krijgt ook wat, hoor! Al ben je niet mooi. Hier zo, kom maar.”

Hip... Hip... Hip...! Onmiddellijk kwam het aangehuppeld op de wortel af. En beet er aan.

„O, kijk 's hij komt *dadelijk* al. Hij is helemaal niet bang voor me.”

„Nee, wat is die mak. Leuk hè?”

En opeens kwam de gedachte op bij Doortje: *Als* Bauke eens die grijze koos... Dan... O, wat zou dat heerlijk wezen! Dan kon *zij* het witte konijn krijgen. O... O... als dat eens gebeurde...

Haar hartje begon wild te kloppen en haar wangen brandden, zó heet waren ze. 't Leek bijna of er maar één konijntje was... het witte met de rode oogjes.

Bauke voerde het grijze. Dat was ook wel lief, maar toch lang... lang niet zo mooi als het hare... Ze schrok van haar eigen gedachte, och nee, „het hare” was het niet. Hoe kwam ze er bij? Ze bedoelde wat zij zou uitkiezen van de twee als ze mocht. Zou ze aan Bauke vragen, welke hij 't liefste had? Dan wist ze het.

Maar... nee, o nee, *als* hij eens antwoordde: „Het witte.” Dan... dan was de kans verkeken. Dan *wist* ze, dat het misliep voor haar.

Maar toch... ze moest het weten. Ze kon niet langer wachten.

„Welke kies jij van de twee?” vroeg ze, maar ze schrok van haar eigen vraag.

„Je weet niet eens, of we wel *mogen* kiezen,” zei Bauke. „Misschien *geeft* oom er ons wel zo een.”

Hè... dat was een opluchting! De kans was *nog* niet voorbij.

„Nou, *ik*... zou het witte nemen. Dat is toch het mooiste, 't Is *nog* witter dan het bontje van de juffrouw. Weet je nog wel? Met die zwarte vlekjes en zwarte randjes onderaan?”

„Ja, het witte is prachtig.”

Zo stonden ze samen te kijken. En... te genieten, van de beide konijntjes — *hun* konijntjes...

IX

„Hè!” zei Doortje, want opeens ging het kleine, lage deurtje van de stal open en... daar stond oom in de konijnenloop, Doortje schrok er van.

„Jullie bent al goede maatjes met je konijntjes, geloof ik, is 't niet?”

„O, ja, oom, de witte eet al uit mijn hand,” zei Doortje.

„Dus nu moet ik ze voor jullie vangen? Eerst het witte maar, dat is nogal wild.”

Doortje drukte haar gezicht tegen het kippengaas aan. Ze voelde niet eens, dat de mazen haast pijn deden op haar neus. 't Witte rende verschrikt langs de kant, vlak tegen het rasterwerk aan. 't Wilde wég... Ergens heen, waar het *niet* gepakt kon worden. En toen bleef het angstig zitten in de hoek.

Heel voorzichtig sloop oom dichterbij, met kleine, bedaarde stapjes. Zou 't lukken?

Wipl zei 't konijntje en was in een ogenblik bij de zandberg. Daar wilde hij in wegkruipen. Maar... dat ging niet. Hij stootte zijn neus tegen de stijve proppen krantenpapier, waarmee Oom de ingangen had dichtgestopt.

Hij huppelde rondom de heuvel... overal zaten die nare witte proppen. Hij krabde er aan met zijn poot, maar die akelige dingen zaten zó vast. Dan maar weglopen. Hij had het nu *begrepen*. *Vangen* wilden ze hem, maar hij hield daar niet van. Vrij wilde hij rondspringen. Hij was niet graag in mensenhanden. Die waren hem zo ongewoon.

't Grijsze voelde zich nu niet langer veilig in zijn hoekje en begon ook te vluchten voor die grote grijphanden. En zo renden en sprongen de twee konijnen en Oom om 't hardst door de konijnenloop.

Onverwacht deed Oom een snelle greep naar de overeindstaande oren, maar... jawel! Mis, hoor!

„Och, wat jammer! U had het *bijna*...” zei Doortje.

't Konijn rende weg. Wat kon hij draven! Wat een grote sprongen maakte hij. Daar gooide hij zijn achterlijf met kracht omhoog.

't Werd nu menens, dat zag hij, zijn oogjes spiedden schuw naar alle kanten.

Ja... daar was die hand alwéér!

't Gevaar zat hem achterna. Het dreigde...

De boer was zo vlug. En hij had zulke lange armen... Angstig keek het dier rond met zijn rode kijkertjes... Nergens was een hoekje of een kistje om in weg te schuilen.

„Ja, ja, die witte is een rakker!” zei Oom lachend.

„Die vang je zo gauw maar niet. Dat komt, omdat hij zo sterk en gezond is. Hij is er niet aan gewend veel in handen te zijn. Maar... we moeten hem toch te pakken krijgen. Ja beestje, er zit niets anders op voor jou.”

Bauke vond het een beetje naar. Het konijn hijgde

zo sterk. Je zag zijn buik op en neer gaan, heel vlug en gejaagd.

Doortje werd er zenuwachtig van. Als... Oom het eens *niet* kon grijpen.

„Kst! Vooruit!” joeg ze het konijn op, naar Oom toe.

„Jaag hem maar niet,” raadde Oom aan. „Dan wordt hij nog kwaad ook.” Zoetjes aan dreef Oom hem nu naar de hoek van de stalmuur, daar waar de omrastering begon. 't Konijn werd moe van het harde lopen. En... Oom had wel meer een konijn gevangen!

Hij stapte de staldeur weer in en was in een ogenblik terug met een mand.

„Ziezo,” zei hij, „nu hebben we hem dadelijk!”

Heel kalm en voorzichtig liep hij naar het konijn, met de mand in beide handen, onderste boven. En toen... met een vaartje viel de mand op de grond... over het konijn heen.

Het zat gevangen... zijn witte voorpootjes kwamen er onderuit steken. Ontsnappen wilde het wéér.

„O, o...” riep Doortje angstig. „Hij komt er weer uit.” Maar Ooms grote, sterke hand deed vlug een greep onder de mand en... daar had hij hem al te pakken... in zijn rug.

Het dier spartelde om los te komen, maar Oom greep zijn lange oren met zijn linkerhand beet en nu... zat hij vast. „Daar is hij al,” zei hij voldaan. Meteen stapte hij naar de omheining toe en tilde het konijn hoog op, om hem over het kippengaas heen aan Bauke toe te reiken. Doortje begreep plotseling. Nu ging hij het hem *geven*. Nu zou het gebeuren... hij ging hun de konijntjes *geven*. Eerst het ene en straks het andere. En *dit* was het mooie witte...

Voor wie?

Wie het nu kreeg, die *had* het. Haar hele lichaam trilde van spanning. Ze durfde niet vragen: „Voor wie is dit? Mag *ik* het witte konijn?”

„Hier is hij!” zei Oom. „Pak maar aan.”

Oom stond bij Bauke, maar Doortje was vlak naast hem. Bauke keek op en stak zijn tengere handen uit, maar... wat spartelde dat dier! Boven zijn hoofd, bijna *in* zijn haar klauwden vier witte pootjes met nagels woest door de lucht.

Wáár moest hij het grijpen? Wat griezelig! Als hij het eens bezeerde...

Hij deinsde terug een ogenblikje. Doortje zag het. Hij *durfde* niet. En... dit was het witte konijn... O, het *witte*...! En voor ze goed nadacht, sprong zij achter Bauke en strekte haar armen uit... zo ver ze kon. En zo hoog ze kon. *Zij* was niet bang, want, en... ze greep toe, snel en raak. Met allebei haar handen tegelijk griste ze het boven Baukes hoofd weg.

't Ging zo gauw... 't Was gebeurd eer ze 't zelf wist. In één tel. En... nu *had* ze het. Nu stond ze daar met het... *mooie, witte* diertje in haar arm gekneld. Stijf tegen zich aan.

„O, dank u wel, Oom. Dank u wel,” hijgde ze.

Oom hoorde het niet eens, want hij had zich al omgekeerd, hij moest immers nóg een konijntje vangen. Hij bukte zich naar links... bukte zich naar rechts — maar 't grijs was een beetje wild en schuw geworden door het andere en sprong telkens weg.

Maar Oom — met zijn lange armen en zijn grote handen — deed een flinke uitval en... daar had hij het al.

(Wordt vervolgd)

J. L. F. DE LIEFDE

OM HET WITTE KONIJN

(IV.)

„Hoera!” juichte Bauke. „Dat was gauw gelukt.” Weér tilde Oom het konijntje omhoog — over het hek heen. „Hier! Pak maar aan. Daar is het andere.”

En Bauke nam het grijze konijntje voorzichtig in ontvangst. 't Maakte geen misbaar met zijn pootjes, maar was heel rustig.

„Ziezo, nu hebben jullie de konijnen,” zei Oom lachend en keek op de makkertjes neer, „ieder met een konijn.”

„Dank u wel,” zeiden ze allebei tegelijk.

En daar stapten ze heen. Met vuurrode gezichtjes en hete wangen, heet van plezier. Elk met een konijntje.

Doortje had een toer met het hare. Dat wilde zich losmaken uit haar armen en maakte sterke bewegingen met zijn rug en poten.

Wat had het een *kracht!* En wat was het zwaar!

Maar Doortje sloeg de vingers van haar linkerhand om de beide voorpoten en met de rechterhand hield ze de lange oren vast. Zó kon het niet ontsnappen en lag stil in de buiging van haar linkerarm, die ze als een nestje om hem heen voegde.

„Stil maar, hoor!” suste ze. „Ik doe je geen kwaad. Je zult het goed bij me hebben. Stil maar!” Nu was het van haar. Dat was toch immers zó...? Ze had dank u wel gezegd. En als je voor iets *bedankt* had, dan... dan behoorde het je toch toe?

Haar hartje bonsde tegen het warme lijf van het konijntje aan. Bauke aaide zacht het bontgrijze ruggetje, „stil maar,” troostte ook hij. „Wees maar niet bang meer.”

Het kleine lijfje trilde nog en hijgde van het harde draven.

„k Zal lekkere blaadjes voor je zoeken. Je krijgt het o, zo best bij ons.”

Liefkozend streek hij over het kopje met de scheve, zwarte plek.

En toen keek hij naar het andere konijn in Doortjes armen.

„Leuk hè?” zei hij en aaide over het sneeuwblanke vachtje, dat dik over Doortjes arm puilde. „Wat zijn ze lekker zacht hè?”

Doortje week een beetje op zij en drukte witje nog stijver tegen zich aan.

O... als Bauke nu maar niet zei, dat dit witte, dit mooiste van hem was, want... ja, dan was het zeker zo. Dan moest dat van Oom.

Ze *kón* het niet afstaan. Zelfs niet aan Bauke, haar beste vriendje.

Terwijl ze het zo van heel dichtbij kon bekijken, leek het *nog* mooier en *nog* blanker dan achter het kippengaas in de loop.

Wat een geluk, dat zij dit had aangepakt. Ze blies in de witte pels, zodat de haren als een zonne-

„Je bent nu in ieder geval nog van mij.”

tie in 't rond stonden. Alles, tot op de huid zuiver wit en rose.

„O, kijk daar eens,” riep Bauke blij. Tegelijk bukte hij zich.

Tegen de muur groeiden paardebloemen. Die moest zijn beestje hebben. En hij trok een heel lekkere pol voor hem uit en hield de bladeren met bloemen vlak voor zijn snuitje.

„Nu... dat smaakte grijsje best.

Doortje plukte dadelijk ook een bosje voor haar konijntje. 't Had geen erge honger, zo kort na de wortel, maar een paardebloem? Die luste hij nog wel en knabbelde de blaadjes gretig op.

„Kijk toch eens, het mijne eet er ook van, zie je wel?” vroeg ze.

Ze schrok, ze voelde de angst prikken in haar gezicht en onder haar haar.

Het *mijne?* Was dat zo?

Als Bauke nu eens zei: „Dat is niet van *jou*, al loop jij er nu mee.” Dan... o, dan was ze het *kwijt*.

Maar Bauke zei niets en babbelde weer met zijn konijntje. De grote mensen hadden schik in de kinderen, ieder met een konijn in de arm.

Tante merkte wel, dat Doortje zo warm en moe werd van dat zware dier. Ze reikte haar het wasmandje toe en hield het deksel open. „Je wordt zo moe, 't is ook een hele vracht voor je,” zei ze goedge, „zet het jouwe hier maar in.”

„Het *jouwe*... Daar was het weer. De *blijdschap*, maar ook de schrik... de angst. Hem uit handen geven...? Dan was ze hem *kwijt*. Misschien wel voor goed... voor altijd.

„O, nee, nee... Ik draag hem liever. Ik ben niets moe Tante. Hij is zo schattig,” en ze drukte haar vingers nog steviger over de konijnenpootjes.

Maar Bauke wilde graag vrij rond lopen, eens kijken in de stal bij de jonge kalfjes en in de weide, waar bruin de merrie liep, met haar veulentje. Hij kende het makke paard zo goed en had wel eens op zijn rug mogen zitten. Lies heette het.

En hij zette zijn vrachtje in de mand op het lekkere zachte hooi. Nog gauw een nieuwe pol

J. L. F. DE LIEFDE

OM HET WITTE KONIJN

(V.)

De dokter telde hardop. „Een..., twee..., drie... vier... vijf... Toen ratelde en knetterde een harde donderslag door de lucht en rolde dreunend verder uit. „O, Dokter,” riep Doortje angstig, „als... het eens in de auto slaat.”

„Wees maar niet bang, dat gebeurt bijna nooit. En ik heb vijf kunnen tellen eer de donderslag op het lichten volgde. Elke tel betekent, dat het onweer nog 333 m ver weg is, dus dat is nu vijf maal 333 m, dus nog ruim 1600 m.

Meteen kletterde de regen met enkele dikke druppels op het dak van de wagen.

Dat vond Doortje leuk. In de regen te zijn, er midden in te rijden, en zelf helemaal niet nat te worden. Zij was de schrik alweer te boven. 't Lichte nog wel, maar... het was nog ver weg. Het gevaar dreigde háár niet. „Nog 1600 m...” herhaalde ze. „Dat is zo'n geweldig lang eind. En onze konijntjes worden ook niet nat,” zei ze blij. „Ze zitten veilig in de mand. Zouden ze hun snee brood al op hebben?”

Bauke was moe. Hij liet zijn hoofd tegen 't zacht fluwelen kussen rusten en... toen zakten vanzelf zijn ogen toe. Uitkijken kon je toch niet, de ruitjes zaten van buiten vol druppels en van binnen besloegen ze.

Hè ja, zo zat hij lekker! En wat hij met gesloten ogen zag was veel mooier, dan die grauwe regen. Hij zag de weide in volle zonneschijn en de mooie glanzende paarden. O, hij zag zovéél: het hooiland met de knechts en... het mandje met de konijntjes er in. Hij vergat helemaal, dat hij in de auto zat, 't was bijna even donker, als wanneer hij in bed lag.

Toen werd het in z'n gedachten ook grijs, soesde hij helemaal weg en... sliep in.

Zo naderden zij 't dorp en reden de straatweg reeds op. Ze voelden de wielen bibberend over de stenen gaan. Bauke schrok er van wakker.

De regen zette door.

„Nu is de kracht van het onweer gebroken,” zei de dokter tot hun geruststelling. Dikke stralen water kwamen op de auto en tegen de ruitjes. Uitkijken konden ze niet meer, zo beregend was het glas. Alleen de dokter kon nog recht voor zich uitzien, door het kleine halfronde plekje, dat de ruitenwiser schoon hield.

De auto ging door diepe plassen, waaruit het water hoog opspatte.

„Nou, Piet zal werk hebben om de wagen morgen weer schoon te wassen, maar dat hindert niet. Jullie hebt nu je konijntjes. Zal ik ze om het natte weer maar alle twee meenemen naar ons huis? Dan kan jij morgen het jouwe wel komen halen, hè Doortje?”

Weer die prik. Wat was dat vreselijk naar. Welke was het hare? Eigenlijk wist ze het nóg niet. Alles was zo haastig gegaan met instappen. Verschrikt zei ze! „O, nee, als 't u belijft niet. Mag ik het... er één... mee hebben? Nu dadelijk. Toe, als 't u belijft, dokter.”

„Nou, toe dan maar.”

„Dan zullen we nu maar eerst doorgaan naar jouw huis.

De dokter stopte voor 't huis van Vermeulen, de vijfde groene deur en toen toeterde hij flink. „Blijf maar zitten Doortje, tot ze opendoen,” raadde hij aan. Maar meteen al ging de deur open, ze hadden de auto gehoord. Wim, de oudste van de kinderen Vermeulen stond in het gangetje en wachtte... „Ziezo, nu maar met een wipje naar binnen,” vond de dokter. „Ik geef het mandje wel aan, dan kan Wim jou konijn er uithalen. Daarna rijden wij ook gauw naar huis.” Met een sprongetje was Doortje in huis, over de plas heen. Hè, wat een regen! Er viel nog net een dikke druppel in haar nek. „Hu...” huiverde ze.

Wim pakte in tussen de oude wasmand aan, en knoopte het touwtje los.

In 't schemerlicht van het gangetje, zag hij het witte konijn duidelijk. Dat kleine grauwe beestje, dat er naast zat, merkte hij nauwelijks op. Meteen tilde hij het witte konijn uit de mand. „Is dit van jou, Door?”

Doortje zweeg en keek met grote ogen naar het mooie dier, háár konijn, zoals ze de gehele middag had gedroomd.

„Nou...?” vroeg Wim.

„Ja,” sprak Doortje zachtjes.

Nu stopte Wim haar het witte konijn in handen en knoopte haastig het mandje weer dicht.

Doortje kreeg een kleur, het bloed vloog haar naar de wangen, het prikte tot onder haar haren. Ze boog zich diep over sneeuw witte heen. En haar hart bonsde snel en hevig tegen het warme konijnenlijf aan.

Onmiddellijk liep Wim weer naar buiten, reikte de dokter het mandje toe, sprong over de plas en de trottoirband heen weer het huis in.

„Dokter wordt wel bedankt,” riep hij nog gauw, want opens viel het hem in, dat Doortje daaraan in 't geheel niet had gedacht.

„Ja best hoor,” antwoordde de dokter lachend.

In 't gangetje stond Doortje. Zij knuffelde het warme lijfje van sneeuw witte liefkozend tegen zich aan. Nu was 't weer net als vanmiddag was geweest; de mooie lange middag op de boerderij. Zij... met het witte konijn... in haar arm.

Het witte konijn was van haar..., maar... maar...

Verder doordenken kon ze niet, want Wim deed de kamerdeur open en daar stonden alle Vermeulentjes, groot en klein. Ze drongen nieuwsgierig om hun zusje heen. „O, wat een mooi,” hoorde zij. „Een wit... Dat wou je immers zo graag hebben, niet Door?”

„Ja,” zei Doortje, maar 't klonk heel flauwtjes. „En zo zacht,” roemde het jongste broertje, terwijl hij de dikke rug met het prachtige haar voorzichtig streelde.

„Is hij zwaar?” vroeg er weer een.

„En wat een snoezige rode oogjes.”

Allen noemden iets op van 't konijn, ...iets moois. Doortje wist dat alles reeds lang, zij had al dat mooie de hele middag gezien en bewonderd. Zij had het vlak bij zich gedragen, — in haar armen, — tegen zich aan.

Maar... maar... Toen was zij er veel gelukkiger en blijder mee geweest. Toen... in de zonneschijn, op de boerderij... veel blijder, dan hier in de kamer, want... toen had ze nog *gehoopt*.

Nu was het zekerheid. Het witte konijn *was* nu van haar, maar...

O, o, 't was *niet* zo. 't Was niet *waar*. Zij had geantwoord op Wims vraag, „ja,” had ze gezegd en... O, dat was gejoekt. Ze *wist* het nu *zeker*.

De broertjes en zusjes praatten door. „Hoe noem je het?” „Weet je dat al?”

„Sneeuwwitje,” zei Doortje, maar 't klonk heel mat. En meteen stak ze het konijn aan haar broer toe, die het van haar overnam om het in zijn leeg hok te brengen.

„Geef jij hem nog wat gras voor de nacht?” vroeg Doortje, maar ze ging toch niet zelf mee naar de schuur.

Mien, de oudste zus, die sedert Moeder er niet meer was de huishouding deed en voor hen allen zorgde, keek haar zusje met opmerkzaamheid aan. Doortje voelde haar blik en kleurde opnieuw.

„Nu wou ik maar eten en gauw naar bed,” zei ze.

„Ik ben zo vreselijk moe...”

„Dat komt van al het plezier,” dacht Mien. „En van de warmte. Ik ben zo moe.”

„Hier... je boterhammen staan al klaar. Morgen is alles weer over.”

Traag at Doortje twee van de vier sneden op. Toen schoof ze haar bordje van zich af.

„Méér wil ik niet hebben. Op de boerderij heb ik nog een groot glas melk gehad... en een dikke snee koek.”

„Dan nu maar gauw naar boven en lekker slapen,” raadde Mien aan.

Maar Doortje teutte nog wat om. Dralend wenste ze Vader goede nacht. Ze talmde... met een bezwaard hartje.

De leugen bezwaarde haar. of... was het toch geen leugen geweest?

Kon ze het Vader maar *vragen*... maar dan moest ze *alles* uitleggen.

Als Vader alléén was geweest, dan... ja, dan zou ze 't hem vragen, misschien... Maar *nu* waren ze er allemaal bij. Ze zouden haar uilachen, omdat ze niet had *gevraagd* welk van de twee konijntjes voor háár was. Of... misschien omdat ze niet *van-zelf* had begrepen, dat dit prachtige witte voor Bauke was, natuurlijk voor Bauke. Oom had ook niet *gezegd*, dat dit mooie voor haar was. Bauke ook niet. Niemand, had het *gezegd*, zij had het gepakt, aangenomen, omdat... Bauke niet durfde en *niet* toegreep.

Och nee, *toen*... op dat ogenblik had zij er niet eens aan gedacht dit konijn te *houden*. Zij had het alleen maar aangepakt, omdat... Bauke niet toetastte. En met die gedachte stapte ze de kamer uit en liep langzaam de *trap* op.

XI.

Nu was ze *alléén*. Helemaal alleen. En opeens overviel haar een sterk verlangen, naar iemand

tegen wie zij zich kon aanleunen. Bij wie zij kon uitschreien... alles wat haar bezwaarde... en wat zo moeilijk was. Wát ze niet kón zeggen. En ze toch zó graag wilde zeggen.

Een sterk verlangen naar... Moeder.

Maar Moeder was niet meer bij haar, Moeder was deze winter gestorven.

En terwijl ze langzaam de kousen uitrok, begonnen de tranen te druppen en vielen op haar handen. Haastig veegde ze ze weg met een tip van haar onderjurk. Toen trok ze de nachtpon over 't hoofd en gleed in bed.

Daar schreide ze voort in bitter verdriet.

„O, Moeder, Moeder...” fluisterde ze.

Opeens, dacht ze er aan, dat Moeder dikwijls nog bij haar boven kwam. Dan dekte Moeder haar extra lekker toe en knuffelde haar nog eens onder de dekens. Of... soms streek zij ook over haar hoofd en dan zei ze lachend: „Jij... met je wilde haarbos.”

Doortje wist het wel, zij was Moeders jongste, een *meisje*. En... „een meisje mag je wel eens een beetje vertroetelen” zei Moeder dan. Boven haar volgden vier jongens.

Meteen brak een wild verlangen naar Moeder in haar los. Naar Moeders hand tegen haar rug en Moeders stem, die niet zoveel bijzonders zei, maar zulke kleine lieve dingen. Woordjes, die zo prettig waren om te horen, omdat je dan voelde, hoeveel Moeder van je hield.

En dat het zo echt goed was tussen haar beidjes. Zou Mien niet eens komen? Dat deed ze soms wel.

Doortje herinnerde zich nu die keer — kort voor Moeders sterven — dat zij zo boos was geweest. En zulke lelijke dingen tegen Vader had gezegd. Zo echt brutaal. Vader had haar naar boven gestuurd, naar bed...

Verlangend keek ze naar Moeders portret, dat tegenover haar bed hing.

„Moeder...” fluisterde ze, „Moeder...”

Maar Moeder kwam *nu* niet bij haar, in het zolderkamertje. Moeder *kon* niet komen. Dat was zo vreselijk. De hemel, waar Moeder was, leek zo héél ver weg.

Opnieuw begonnen... de tranen te vloeien. Ze verlangde zo heel erg, zo bitter erg naar Moeder.

Ze had het hoofd diep in de kussens gedrukt en zij lag hier alleen met al het nare, waaruit ze geen uitweg zag.

„Je mag alles altijd aan de Here Jezus zeggen. De Heer luistert dan net als Moeder.”

Dat had Moeder gezegd. En... de Heer was er toch *altijd*. Ook nu...

Zo vouwde Doortje haar handen en alles wat zo moeilijk was, welke uit haar angstig hartje omhoog tot God. Alles, wat ze in woorden kon bidden, maar ook wat ze niet kon zeggen: „De Heer leest zelf in je hartje,” had Moeder gezegd, „de Heer wéét wat je denkt en voelt.”

Langzamerhand daalde de rust in haar neer, ze kwam tot kalmte. En morgen... dan zou ze aan Bauke vragen, of hij liever het witte konijn wilde hebben. Dan zou ze het *hem* geven. Dan was het grijze voor háár.

(Wordt vervolgd.)

J. L. F. DE LIEFDE

OM HET WITTE KONIJN

(VI.)

XII.

De auto reed het hek bij de dokter in. In het pad lagen grote plassen en de modder spoot hoog tegen de wagen op en wijd opzij uit, tot op het grasveld. Bauke vond het leuk. 't Was een mooie tocht door die vreselijke gietregen. De voordeur stond al open. Die had mevrouw maar vast opengezet, toen ze hun auto zag voorbij rijden,... naar Doortje toe. De regen stond niet op deze kant.

„Jij maar gauw naar binnen,” zei de dokter. „Ik rijd de auto eerst even naar de garage. Hier,... je mandje. Dat is heel wat lichter geworden...”

Ja, dat voelde Bauke ook. Maar... er was ook een héél konijn uit. „Wat de helft scheelt, scheelt véél...”

„Moeder...” riep hij, zodat het luid op klonk door de brede hoge gang.

Nu kon hij zijn schat laten zien! Wat zou moeder het mooi vinden, zijn wit konijn. Dat het nu toch heus een *wit* was. Dat wist moeder nog niet.

Hij gooide de regenceape af, die vader hem om de schouders had geslagen en droeg het mandje naar de kamer.

Moeder kwam haastig uit de spreekkamer gelopen. „O, laat 's gauw kijken. Is het mooi?” vroeg ze. Bauke knoopte in blijde spanning het touwtje los, klapte het deksel open en... Toen bogen twee hoofden zich over de mand: Moeder en Bauke.

Moeder was verlangend, de schat te zien. Het witte konijn, waarop hij zó had gevlást. Aan háár had oom het geheim stilletjes toevertrouwd, dat er inderdaad een *wit* voor Bauke was, een echt ras konijn.

En nu?

Ze keek neer op een klein onogelijk diertje, een mormeltje. 't Was niet *wit*, maar grijs, gevlekt met zwart en geel. „Het mislukkelingetje”, zoals oom het had genoemd. Bauke boog zich voorover, tot in het mandje..., alsof hij iets zocht, dat er niet was.

Daarop keek hij moeder aan.

En moeder keek haar jongen aan, over het mandje heen. Op zijn gezicht lag bittere teleurstelling en in zijn ogen was een vraag...

Ook op moeders gezicht was de verbazing duidelijk te lezen. Was hier een misverstand? Beiden zwegen, — en vroegen elkaar met de ogen om een oplossing. Er moest toch iets worden gezegd en mevrouw vroeg: „Was er geen wit?”

Bauke kleurde. „Jawel... er wás een wit, maar...” Verder kon hij niet komen, want hij zat verlegen met het geval. Het witte was bij Doortje.

De gehele middag, had zij er al mee rondgelopen. Met *zijn* konijn. En nu had zij het uit het mandje weggepakt. *zijn* eigen konijn. Het mooiste. Er begon iets in hem op te bruisen tegen Doortje. Boosheid,...

drift. Het bloed vloog hem naar het hoofd, en moeder zag zijn ogen donker worden en dreigend. 't Sprak toch vanzelf, dat oom, het witte voor hem had bedoeld. Oom had nog gezegd, dat het een *mooi* konijn was, een echt ras.

Doortje had toch wel kunnen begrijpen, dat oom hem niet dat kleine mormeltje zou geven. 't Was lelijk van Doortje. Toen *hij* er niet bij was, — het stiekum voor zichzelf te nemen. 't Was vals... gemeen... „Dat zal ik haar aan haar verstand brengen,” beet hij nijdig van zich af, alsof zijn vriendinnetje voor hem stond. „Zij heeft *mijn* konijn genomen.”

Hij stampte met de voet op de grond en werd rood van drift. Moeder zag het wel, dit werd een van Baukes hevige driftbuien.

„Maar *wist* Doortje dan wel, dat het witte voor jou was?”

„Natuurlijk wist ze dat. 't Is toch vrij stom, om dat niet te begrijpen. Dat spreekt toch *vanzelf*...”

„Ja, maar... heeft oom *gezegd*: „Dit is voor jou Bauke,” of „hier is je konijn.”

„Nee, maar...”

„Heb jij van tevoren aan Doortje verteld, dat je een witte kreeg?”

„Nee, want ik wist niet eens, of er een wit was.”

„En heb je dan ook niet aan haar verteld, wat oom zei. Je weet wel, dat er voor haar alleen nog maar een kleintje over was. Geen *mooie*?”

„Nee, dat heb ik haar maar niet gezegd...”

„En *ik* had nog wel aan oom gevraagd om een konijn voor haar. En nu neemt zij het mooiste, dat voor *mij* was.”

Moeder hoorde iets anders in z'n stem. De drift zakte. Hij werd verdrietig, maar minder boos.

Als vanzelf ging ze op de rustbank zitten, waarbij ze stond en trok Bauke tegen zich aan.

„Spijt het je héél erg?” vroeg zij. Bauke ant-

woordde niet... „Zou Doortje misschien heel... héél erg graag een *wit* hebben? Dat is net iets voor Doortje. Voor een *meisje*.” Moeder vroeg het zo zacht, zo... lief, zó dat Bauke voelde, hoeveel moeder ook van Doortje hield.

En meteen zag hij weer, hoe blij zij met het witte konijn was geweest, alleen al toen ze het dragen mocht. En hij herinnerde zich ook, hoe Doortje van te voren altijd weer over een *wit* had gepraat, want... dat vond zij toch het *allermooiste*.

Meteen had Bauke een besluit genomen: Doortje mocht het witte konijn hebben.

Doortje had geen moeder meer en... dat was toch wel vreselijk. Dan kon je niet eens je konijn aan je moeder laten zien, zoals hij nu.

Toen Doortjes moeder was gestorven, had zijn eigen moeder tegen hem gezegd: „Bauke, nu moet jij maar heel lief voor Doortje wezen. Zij mist nu zoveel.”

Dááaraan dacht hij op dit ogenblik. Doortje mocht het witte konijn hebben. Hij zou niks zeggen. Ze mocht sneeuwwitje houden.

De blijdschap over dit besluit dreef de teleurstelling weg. Zijn blauwe ogen straalden alweer.

„Dit is zó lief, Moeder. Het is nog zo schattig klein,” zei hij, terwijl hij het konijntje uit de mand tilde, „ziet u wel?”

„Zet hem eens op de grond,” vleide moeder. En daar zat het beestje, een beetje angstig nog in de vreemde omgeving.

„Ik zal eens een lekker worteltje voor hem halen,” zei Bauke.

Meteen liep hij weg, naar zijn slaapkamertje, want daar had hij zijn schat voor 't konijn weggeborgen. Daar lagen in zijn kast, naast de mooie sprookjesboeken, drie worteltjes, die hij van Trui, het keukenmeisje, had afgebedeld. Zij hadden worteltjes gegeten... terwille van Bauke... voor zijn konijn. Dit waren fijne jonge worteltjes, pas 's morgens uit de groentetuin getrokken, zo vers en mals. Dat zou, — och ja, hoe moet hij dit grijze nu noemen? Dat zou dit konijntje wel lekker vinden.

Het witte had dadelijk al zo'n goede naam. Sneeuwwitje, dat paste precies. Maar dit grijze...? 't Had zwarte vlekken. Zou Doortje, haar konijn al in het hok hebben gezet? Misschien wel. Wat was zij verlangend naar een wit. Wat zou ze er nu blij mee wezen.

Liefkozend aaide hij het zachte velletje.

Maar... hoe moet hij nou heten? Hij heeft nog geen naam. Dat van Doortje wel. Dat was zo gemakkelijk. „Sneeuwwitje,” zó heeft Doortje hem genoemd. „Grijsje?” stelde moeder voor.

„Niks leuk,” vond Bauke. „En hij is ook niet grijs. Hij is net zo goed zwart als grijs. En daar op zij zit ook nog een gele vlek!”

„Dat kun je wel in bed bedenken of morgen... We moesten hem nu maar samen in het hok brengen, vind je niet? Hij doet misschien anders nog iets op het kleed.”

Meteen echter vielen er zwarte knikkertjes op het kleed, net grote krenten. „O, heden,” riep mevrouw. „Daar heb je het al.”

Bauke schaterde. „O, o... Pakt u hem maar. Een konijn behoort ook niet in de kamer thuis. Dat kan hij niet helpen.”

Moeder bukte zich om het konijntje op te pakken, maar... wip zei het en wèg was het, zo vlug...!

Mevrouw er achteraan. Het konijntje sprong vrolijk rond. 't Was net, of het zei: „Ik laat me niet pakken.”

„Kom jij eens hier kleine huppel,” zei mevrouw lachend.

„Nu weet ik het!” juichte Bauke opeens. „Zo moet hij heten: Huppeltje. Dat is een mooie naam, niet Moeder?”

„Ja, dat is net geschikt voor hem.”

En meteen zag moeder aan de blijdschap in Baukes ogen, dat nu de vreugde over het konijn pas volkomen was. Nu was het eerst echt *zijn* konijn, nu het een naam had. Daarmee kon hij het roepen en daarmee kon hij er over praten.

„Ja, 't is een huppeltje,” verklaarde Bauke volstaan.

„Kom, Huppeltje, nu moet je naar je hok. Er ligt al lekker stro in. Een dikke laag!”

XIII.

De volgende morgen waren Bauke en Doortje beiden vroeg op. Ze moesten nodig naar hun konijn.

„Eerst je boterham,” zei moeder beslist. Ze kende Baukes teutmaniertjes te goed. Als hij naar buiten mocht vóór het ontbijt, dan kwam er van zijn broodeten niet veel.

Ook Doortje repte zich. 't Was een heldere lucht, de regen had bomen en planten opgefrist en de zon goot buiten over alles het heldere morgenlicht.

„Mooi weer voor onze konijnen,” bedacht ze. En ze wipte naar de schuur, waar het hok stond. Gauw moest ze nog wat gras in de ruif stoppen, — vóór school.

Daar zag ze het blanke vel weer met het mooie lange haar. Wat was het toch prachtig!

Als het toch eens werkelijk van háár was... Achter zich hoorde ze stappen en meteen riep Bauke al. „'t Mijne heeft ook al een naam. 't Heet Huppeltje. Vind je dat niet leuk?”

„Ja...,” antwoordde Doortje verrast en toch nog even verlegen.

„Het *mijne*,” zei Bauke. Zo heel gewoon. Alsof het vanzelf sprak.

„Hoe kom je er aan het zo te noemen?”

„Moeder en ik samen bedacht. Vind je 't niet echt aardig?”

„Ja... nou... en óf... Huppeltje, dat is een leuk naampje.”

„En 't jouwe heet al Sneeuwwitje. Dat was gemakkelijk en 't past precies voor een wit konijn. Nu hebben ze allebei een naam.”

„Vanmiddag mag hij naar buiten, op het grasveldje. Daar kan hij niet weglopen,” legde Doortje uit, blij met haar plannetje. Sneeuwwitje is sterk. Hij zou gauw ontsnappen, als er geen hekje om was. Waar laat jij het jouwe...?” ze hield ineens op. „Huppeltje los?” verbeterde ze zichzelf haastig. Ze had niet gevraagd of hij soms ook liever het witte wilde hebben.

„O, dat weet ik nog niet. Maar het mijne is niet zo wild,” bedacht Bauke. „Dat laat zich wel weer vangen. 't Mijne is zo mak.”

(Wordt vervolgd.)

J. L. F. DE LIEFDE

OM HET WITTE KONIJN

(VII.)

„t Mijne,” noemde Bauke zelf het. „Het mijne,” dus... Dan was het toch in orde.

„Door, t is tijd,” riep Mien uit de openstaande keukendeur naar de schuur toe. „Gauw naar school.”

„Ja...”

„Dag Sneeuwwitje...” fluisterde Doortje.

En... alles bleef zoals het was.

Doortje behield het witte konijn. — Bauke was rijk met zijn klein *Huppeltje*.

Ze sneden samen gras of zochten samen paardebloemen voor de konijntjes.

's Zaterdags maakten ze het hok bij Doortje schoon en legden er vers stro in.

Woensdags deden ze het bij Bauke.

Ze speelden dan eens bij Vermeulen, dan eens bij de dokter in de tuin. En dan hadden ze altijd weer pret met de diertjes. 't Was alles plezier en vrolijkheid en lach met die twee springende, huppelende beestjes.

XIV.

Ja, 't was alles plezier... behalve dat éne. Daarvan merkte niemand iets. Niemand vermoedde, dat het er *was*.

Dat nare. De prik in Doortjes geweten.

Telkens weer... geheel onverwachts, zoals toen juffrouw Boot van school, naar Sneeuwwitje kwam kijken. „O, heb *jij* het witte?” vroeg ze.

En... meteen stak Doortje het zelfverwijt.

De juffrouw was eerst bij Bauke geweest en dáár had ze bijna niet geweten *wat* ze zeggen moest, zo'n raar konijntje als dat was!

De verbazing klonk nu in haar stem. Doortje hoorde het in haar vraag: „O... heb *jij* het witte?”

En meteen was daar *wéér* de prik, die akelige, sarrende prik... van binnen.

„Wat is *dat* een mooi diertje. En wat een mooi lang haar. *Dit* is zeker een raskonijn?”

„Ja!” zei Doortje, maar 't kon haar niets meer schelen, of het een echt ras was, of zo maar een konijntje.

En die keer, toen ze bij Bauke was, en Huppeltje vrij lieten rondlopen... Opeens kwam Oom het grote hek ingefietst en... Doortjes hart begon te bonzen.

Als Oom nu ook eens zo *verbaasd* was, als juffrouw Boot. Misschien zou *hij* wat vragen, hoe het kwam, dat Doortje het mooie konijn had. En dan... o, misschien zou hij wel erg boos worden...

Maar Oom stapte lachend naar hen toe en klopte Bauke op de schouder.

„Ja, dat is best, dat jullie je konijn eens zo laat loslopen. Ze zijn niet gewend, altijd in het hok opgesloten te zijn. Het is ook niet alles voor zo'n beestje, dat graag rondspringt.”

„t Mijne heet Huppeltje, vindt u dat niet leuk?” vroeg Bauke.

„Dat is het zeker.”

En... begon Oom toen tot Doortje, heb *jij* het mooie witte?”

Daar was de prik *alwéér*.

Doortje voelde, dat ze een kleur kreeg en Oom haar aankeek.

Ze durfde niets te zeggen, maar knikte van ja tot antwoord en speelde toen dadelijk voort met Huppeltje. Oom zweeg.

„Ja... er *was* iets met de konijntjes. Dat had zijn zuster hem al verteld, maar hij mocht er niets van laten merken.

Er *wás* iets niet in orde. Ze waren verwisseld. Het witte was natuurlijk voor Bauke bedoeld.

En... de schuld zat bij Doortje. Dat had hij nu wel gezien.

Jammer, dacht hij. Heel jammer... want ze was overigens zo'n lief vriendinnetje voor hem. Een echte, trouwe makker.

„Weet je wat *Baukie?*” vroeg hij toen, „als ik weer jonge konijntjes heb dan krijg jij een wit, ook een echt raskonijn.”

O, Oom, wat fijn! Dan heb ik er *twee*. En mag ik het dan hebben als het nog heel *klein* is? Dan zijn ze zo leuk.”

„Best, hoor!”

Meteen streek hij Bauke liefkozend over zijn bol. 't Was toch een gulle jongen, dat neefje van hem: Doortje het mooiste te gunnen. Daarop stapte hij weg, op het huis aan.

Doortje keek hem na.

En in haar hartje wilde een sterk verlangen op, dat Oom ook *háár* eens over de wang streek, — net als die middag op de boerderij. Of plagend aan haar wilde wijduitstaande pruikebos trok.

Maar Oom liep door en verdween door de openstaande glazen deur in huis.

XV.

Doortjes oudste broer was knecht bij een groentenboer. Daar viel nogal eens iets af, als de groente werd schoongemaakt voor de markt.

Met grote zakken vol, achter op de fiets, kwam hij soms thuis.

Dan juichte Doortje: „O, wat véél! Heerlijk voor onze konijntjes!”

„Voor onze,” zei ze, want altijd deelde ze de inhoud van de zakken in tweeën: één deel voor Sneeuwwitje en één deel voor Huppeltje.

Als ze naar school ging en Bauke kwam aanhalen, bracht ze vaak voer mee voor Huppeltje. En soms was het zóveel, dat ze haar oude speelkarretje er voor gebruikte en het daarop laadde.

Maar op een morgen, toen ze weer kwam, om Bauke af te halen, stond Mevrouw haar al op te wachten. „Je zult vandaag maar alleen moeten gaan, Doortje. Je vriendje is ziek.”

„O, Mevrouw, wat naar. Maar... Morgen is hij wel weer beter. Dan kom ik hem weer halen.”

Mevrouw glimlachte vrolijk. Doortje tilde nooit zwaar onder de dingen, die gebeurden. „'t Loopt wel los,” zei ze meestal. En gewoonlijk als Bauke in huis moest blijven, duurde dit ook niet lang.

Maar de volgende morgen moest Doortje weer alleen doorlopen naar school.

En... niet slechts die morgen, maar nog veel dagen daarna. 't Was saai voor Doortje,... ook voor Bauke.

Maar 't allerergste voor Huppeltje, die hele dagen in de donkere schuur in zijn hok zat.

„Nou kan ik hem in 't geheel niet laten lopen,” zei Bauke. Hij had er verdriet van.

Doortje mocht wel vaak bij z'n bed komen, dan babbelde ze zo gezellig. En vertelde allerlei van school. 't Was een heel vertier voor Bauke.

„Weet je wat? Ik zal hem er wel uitlaten,” zei ze. Doortje wist er wel raad op.

Ze haalde Huppeltje vlug uit het hok en liep er mee naar het grasveld, waarop Baukes slaapkamer uitzag. Daar hield ze het konijn omhoog, nu kon Bauke het zien ook. En daarna mocht het een poosje rondspringen en van het verse gras smullen.

Wat was dat fijn! Voor Huppeltje maar ook... voor zijn baasje.

't Werd elke dag een pretje, waarop Bauke zich de hele dag lag te verheugen. En nooit sloeg Doortje over.

Doortje mocht dan ook iedere keer binnenkomen, om een koekje of iets lekkers te halen.

Soms had Mevrouw wel een schotelkje aardbeien of bessen voor haar klaar gezet met suiker er op.

„Je bent maar een trouw makkertje voor je zieke vriend,” prees Mevrouw haar dikwijls.

En Doortje kreeg dan een kleur van plezier, maar... ook van die nare prik, die haar altijd maar plaagde.

Was ze inderdaad zo'n trouwe speelkameraad, als Mevrouw dacht?

Die éne keer, toen zij het mooie witte konijn, voor zich had gehouden...?

Nee, toen was ze niet lief voor hem geweest. Niet

eerlijk ook... Zij had er om gejoekt. En 't ergste was, dat niemand dat wist.

XVI.

Oom kwam ook af en toe, bij zijn neefje kijken. Dat was een feest voor Bauke.

Hij babbelde over de boerderij... vroeg naar het veulentje en naar de kalfjes. Hij had ze zo pas nog gezien, vóór hij ziek werd.

„Maar... Nu kan ik in 't geheel niet bij Huppeltje komen. Ik kan hem nooit zien, behalve dat kleine poosje, als Doortje hem buiten laat lopen.”

Dat was toch zó naar voor Baukie. Nu had hij een konijntje en hij kon er niet eens mee spelen. Hij kon het zelfs niet eens zien.

„Ja, dat is heel jammer. Héél jammer,” stemde Oom toe op een treurige toon.

Maar... in zijn ogen tintelde een guitig lichtje, dat er altijd in kwam, als Oom een geheim plannetje maakte.

Bauke zag het niet, want hij lag naar buiten te kijken. Oom bedacht een plannetje, dat hem vrolijk maakte.

Vóór hij naar de boerderij ging, had hij heel wat met zijn zuster af te praten.

„Ja, dat zou nog eens leuk lezen,” zei Baukes Moeder.

„Kan het al gauw klaar zijn?”

„Welja, zo'n ding zit gauw genoeg in elkaar. Overmorgen, denk ik. En dan... moet hij 's morgens vroeg neergezet worden. Héél vroeg, als de gordijnen bij Baukie nog dicht zijn. Dan ziet hij het bij het wakker worden. Wij zullen die kleine baas eens blij maken.”

En zo reed er twee dagen een timmermanswagen het hek bij de dokter binnen.

't Was nog heel vroeg, zoals Oom het had besteld. Het grote huis sliep nog.

Alleen Trui, oude trouwe Trui, die al zoveel jaren, bij de dokter was, wist van het plan.

Zij was op en keek uit de keukendeur naar buiten. Zij moest helpen en stond op wacht. Daar zag ze de timmerman aankomen, met het rennetje voor Huppeltje. „En wat een mooi groot!” fluissterde ze. Daar had zij zelf schik in. 't Was voor Bauke, van wie ze zoveel hield.

Ja, ja, knikte Trui tegen de timmerman. „Ik kom al.” En ze slofte op haar zwarte pantoffels naar hem toe. Door het gras, anders kraakte het grind zo. Met de timmerman tilde zij het loop-hokje van de wagen. Zwaar was het niet, gelukkig. En zo droegen ze het midden op het grasperk. Ze keken beiden naar het bovenraam. Stond het rennetje goed? Kon Bauke het zo helemaal zien?

„Ja... Zó is het goed,” zei ze heel zachtjes. „Niet zo vlak onder het raam, want de kamer is boven. Dan ziet hij het maar half.”

Luchtig op de tenen, slopen ze weer terug. De timmerman reed met zijn lege kar weer het hek uit.

En oude Trui? Zij moest Huppeltje er in zetten; maar wachtte nog even, tot het zonnetje het gras gedroogd had. Toen pakte zij Huppeltje en droeg hem naar zijn looprennetje van kippengaas. „'t Is maar goed, dat een konijn niet schreeuwt, als je hem pakt,” dacht ze. „Net als een kip! Die zou alles verraden.”

(Wordt vervolgd.)

J. L. F. DE LIEFDE

OM HET WITTE KONIJN

(VIII.)

Huppeltje sprong blij rond en begon toen aan het verse gras te knabbelen.

Daarna ging ze een kopje thee inschenken voor Dokter en Mevrouw.

„Staat het er al?” vroeg Mevrouw dadelijk fluis-terend.

Ja, knikte Trui met innig plezier over de ver-rassing voor haar lieveling. Want... dat was Bauke.

„Blijf maar even boven, dan kun jij ook zien, hoe blij Bauke is.”

Samen brachten ze Bauke zijn kopje thee. Elke morgen keek Bauke het allereerste naar buiten om te zien, of het mooi weer was. Dan kon Doortje komen om Huppeltje te laten rondlopen.

Ja... 't was nu ook mooi zonnig. Prachtweer voor Huppeltje. Maar... O, Moeder...! Trui, kijk toch eens, waar komt dat vandaan? Ziet u het wel? Daar zit Huppeltje... in een loophokje... Wat leuk!”

Zijn blauwe ogen straalden en heel zijn mager gezichtje was één en al blijheid.

Nu kon hij zijn konijn weer zien. De hele dag. Niet alleen zo'n ogenblikje, als Doortje met hem speelde, maar de hele dag. 't Leek net, of Huppeltje nu weer veel dichterbij hem was gekomen. Zijn lief Huppeltje... Mevrouw en Trui keken elkaar aan. Ook met een lach in de ogen.

XVII.

Bauke werd niet gauw beter.

Hij nam trouw zijn drankjes in. En Moeder ver-telde verhaaltjes, terwijl hij at. Ze bedacht de lek-kerste hapjes voor hem en Trui kookte puddinkjes met bessensap, waarvan hij zoveel hield, maar... 't hielp niet veel.

Bauke at er steeds minder van.

De koorts werd hoger.

Doortje mocht ook niet meer elke dag bij hem op de kamer komen. Dat maakte hem veel te moe. Maar dan kwam ze toch om voer te brengen voor het konijntje.

„Daarvoor zorg ik wel,” beloofde ze.

En ze vergat het nooit.

Trui zette trouw het rennetje van Oom op het gras, dan op dit plekje — en dan op dat. Zo kon Huppeltje telkens mals gras vinden. Huppeltje werd al zwaarder, ze voelde goed, dat hij groeide. Ook zij vergat hem niet.

Bauke wuifde dan door het raam tegen haar, dat betekende: „Dankje wel.”

Maar nu hij zo erg ziek werd, was hij daar dik-wijls te moe voor en lag maar stilletjes te kijken of te soezen.

Mevrouw en Dokter zagen beiden wel, dat het achteruitging met Bauke, inplaats van vooruit.

De zorg sloop hun harten binnen.

Zou het ergste gaan gebeuren?

Baukes handen werden zó mager en wit, Mevrouw zag het, als hij ze op de dekens legde. Eerst had hij in bed nog veel spelletjes gedaan. Legkaarten gemaakt of met zijn mecanodoos gespeeld. Maar... nu lag hij maar stilletjes. Hij pruttelde niet, of was niet lastig, alleen maar héél stil. Zo moe... zo erg moe en dan zag zij ook, dat elke dag, nà de koorts, zijn gezichtje nog smaller en bleker was, dan de vorige dag. Zijn vroeger zo levendige, grote blauwe ogen stonden nu mat.

De koorts scheen telkens een beetje kracht weg te nemen uit zijn tener lichaam.

Dat zagen Mevrouw en Dokter beiden, maar ze spraken hun vrees niet uit.

't Ging niet goed met Bauke...

Eens stond Mevrouw voor het raam van de huis-kamer, waardoor ze vroeger haar jongen altijd had nagekeken, als hij op weg was naar Doortje.

Wat leek dat nu lang geleden... En 't was nog maar vier weken.

In gedachten bleef ze staan. Ze was zo bedroefd, maar schreien mocht ze niet. Dat zou haar jongen ongerust maken.

Stil kwam de Dokter naast haar staan en zacht nam hij haar hand in de zijne.

„Moeder...,” zei hij. Zijn stem klonk hees. „Zou-den wij... onze jongen moeten... missen?”

Daar was de vraag, waarin hun beider bezorgd-heid lag, in woorden uitgesproken.

En meteen kon Moeder zich niet meer goed hou-den. De tranen moesten een uitweg vinden, ze moest schreien. Haar man sloeg troostend de arm om haar heen en liet haar tegen zich aanleunen.

„'t Gaat niet goed,” fluisterde ze.

„Ik zeg niet, dat hij niet beter kan worden, maar 't gaat nu achteruit. Dàt zie ik...”

Ja, dat had ook Mevrouw opgemerkt.

Toen gingen ze samen diéper in de kamer, zodat ze niet meer voor het raam stonden. En Dokter bad... voor Bauke, of God hem genezen wilde. Maar ook... als het moest... als zij hem moesten missen, — hun enig kind, — of God hen dan helpen wilde. Hem... en Moeder... en ook Bauke, hun jongen. Als een kind vroeg hij het... aan zijn Vader in de hemel.

Dat gaf hen rust en... kracht.

Moeder had haar tranen gedroogd. Ze had ook zorgvuldig de ogen met koud water gewassen en haar gezicht opgefrist. Bauk mocht niet weten, dat zij had *geschreid*.

Ze keek nog eens in de spiegel. Neen, nu was alles weer gewoon, er was geen spoor van tranen meer te zien. Nu kon ze de beker melk wel aan Bauke gaan brengen. Dan nam ze meteen een schoeltje kersen voor hem mee. Lachend kwam ze er mee Baukes kamer binnen.

„Kijk nou 's, wat ik meebreng?” vroeg ze vrolijk.

Maar Bauke was er niet blij mee. „Bah... alwéér melk.” „Maar die lekkere kersen...!”

Hij nam de beker gewillig op en dronk.

Toen zag hij Moeder aan en bleef met bijzondere aandacht naar haar kijken.

„Moeder...” vroeg hij, en zij hoorde de ongerustheid in zijn stem. „Waarom hebt u *geschreid*?”

Had hij het dan tòch nog opgemerkt?

„O, 't is nu alweer over. Dat zie je toch wel. Moeder kan weer lachen. Fijn, hè, dat ik kersen heb kunnen krijgen?”

„Maar... waaròm hebt u *geschreid*?” vroeg Bauke met klem.

„Moeder vond het zo naar, dat haar jongen ziek is,” zei ze eerlijk.

„Moeder... ga ik dan sterven?”

Mevrouw schrok van zijn vraag. Het klonk zo hard.

Ze voelde dat Baukes ogen haar scherp aanzagen. *Wat moest ze antwoorden?*

„Trui heeft ook al gehuild,” begon Bauke opnieuw. „Ze liep gauw de kamer uit, maar ik heb het wel gezien. En als Oom hier komt, is hij bij mij wel vrolijk, maar als hij in de gang komt, moet hij altijd z'n neus snuiten. Soms wel drie keer.

En Doortjes grote zuster had ook *geschreid*. Klaas ook. En toen is hun Moeder gestorven. Schreit u, omdat ik sterven ga?”

Opeens kwam er een grote rust over Mevrouw.

Als haar jongen, met die ernstige vraag bezig was, *mocht* zij hem dan misleiden?

Kon God niet voor een kleine jongen, de rust en de vrede geven, evengoed als Hij die voor zijn ouders gaf?

„Moeder en Vader vragen elke dag, of de Heer hun Bauke weer beter wil maken,” zei ze. „Maar... als God dat niet goed vindt... dan zegt God: „Bauke ik ken je wel. Jij bent ook een schaapje van mijn kudde. Kom jij maar bij mij, hier in de mooie hemel. Daar ben je nooit meer ziek. En zal ik *zelf* voor je zorgen.”

Er kwam een uitdrukking van iets lieflijks op Baukes gezicht, maar toen werd hij opnieuw onrustig. Hij keek angstig naar zijn Moeder op.

Mevrouw zag het met schrik.

„Máár Moeder... *Dat* zegt de Heer *niet*. Ik ben soms zo stout geweest, zo kwaad tegen Piet, omdat hij niet wou helpen mijn konijnenhok schoon te maken. En van de winter ben ik toch stilletjes op het ijs gegaan. Alle jongens deden het, maar Vader had het mij verboden. En Ep van de bovenmeester is er ook doorgezakt. Hij heeft zich toen bij de bakker gedroogd. En... o, nog zovéél. Wat ben ik dikwijls driftig geweest. Nee, nee, *dat* zegt God niet tegen *mij*.”

Moeder nam Baukes hand in de hare om hem rustig te maken.

Ze voelde, dat God bij hen was, hier in de kamer... om hen te *helpen*.

En als God hielp, dan... kon zij zich niet vergissen.

„Kijk 's Baukie, 't is wel héél jammer, dat je dat hebt gedaan, maar... dáárom mag je *toch* naar de hemel gaan... De Here Jezus is *zelf* op aarde gekomen, om voor de mensen dat *alles* in orde te maken. De Heer heeft *jou* en Vader en Moeder lief. En alle mensen. Zelf konden ze de hemel niet verdienen, ze hebben *allemaal* zonden gedaan; veel kwaad. Maar nu zegt de Here Jezus, reken nu maar, alsof *ik* dat kwaad heb gedaan. En niet Bauke. En niet Moeder. *Zij* mogen toch naar de hemel gaan. *Dat* is zó heerlijk...dat Moeder en Vader daar altijd blij over zijn en de Here Jezus er voor danken.”

Bauke lag heel stil. Moeder zag, dat hij alles in zich opnam, hij luisterde met zijn hoofd, maar ook met zijn hart. Bauke begreep deze dingen wel, hij was nu ook al negen jaar. En... héél verstandig.

„De Here Jezus is ook voor jou gestorven... om jou in de hemel te brengen.”

't Was of hij haar woorden indronk, als had hij ze nog nooit eerder gehoord.

Hij sprak niet, maar luisterde. 't Was zo heerlijk, wat Moeder *allemaal* zei.

„In de hemel is het héél, héél mooi, hè Moeder?” vroeg hij. Hij vroeg het, alsof hij zich er op verheugde en met Moeder samen een plannetje maakte. „Daar is het zo... heerlijk en goed, als wij niet eens kunnen bedenken.”

„Ja maar... *u* bent daar niet...”

„Nee, *nog* niet. Maar de Here Jezus, die zo veel van kinderen houdt, is daar wel. Op school is Moeder ook niet en daar vindt jij het toch ook prettig. En Moeder komt er ook, als God zegt: *Nu* is het voor *jou* ook de tijd. Kom maar bij Mij en bij Bauke.”

't Leek alles zo goed en zo heerlijk. 't Maakte Bauke blij en rustig... zijn gezichtje ontspande zich.

„Zeg jij alles maar aan de Here Jezus zelf, dat doen Moeder en Vader ook altijd. Zeg maar, dat je graag een schaapje van *Zijn* kudde wilt zijn en of de Heer al je zonden wil *wegnemen*.”

Bauke keek haar aan.

„Moeder... wilt u dat maar voor mij doen? *Ik* ben zo moe.”

Toen vouwde Moeder haar handen samen, om Baukes tengere vingers heen en zo bad ze.

„Nu ga ik slapen. Ik ben zo... Moe.”

Hij strekte de armen naar haar uit en sloeg ze haar om de hals. „Nacht Moes,” fluisterde hij en legde zich neer tot slapen, als een gezonde jongen.

„Dag mijn lieve Bauke,” zei Moeder. En ze kuste hem.

(Wordt vervolgd.)

J. L. F. DE LIEFDE

OM HET WITTE KONIJN

(IX.)

Nog even bleef ze staan. Zijn ogen vielen toe. In de kamer heerste een vredige stilte. Nu... sliep hij onmiddellijk in. Zou inderdaad, de ziekte een keer nemen? Zou God ook dit gebed verhoren. En hun jongen doen herstellen?

Haar hart klopte van vreugde en nieuwe hoop. Kwam Vader maar thuis. Dan zou ze het hem dadelijk vertellen. En... dan moest hij, als dokter, ook maar eens zien, of dit niet een teken ten goede was.

XVIII.

In die dagen, had Trui het bijzonder druk. „Laat mij maar beneden voor alles zorgen. Dan kunt u bij Bauke blijven.”

Dit had die goede Trui, in haar bereidwilligheid gezegd. Ze zorgde ook voor „alles beneden.”

Maar o, o, wat was dat véél. Honderd kleinigheden moesten gedaan worden, waarvoor mevrouw anders steeds zelf zorgde. En dan altijd weer de mensen, die opgebeld hadden, „of dokter eens wilde komen,” op de lei schrijven. En soms naar de bel lopen, als het kleine meisje om boodschappen was.

O, o wat was zij 's avonds moe.

Haar voeten deden er zeer van.

Onder 't eten koken, kon ze nog wel even zitten en onderhand aardappelen schillen.

De emmer met water zette ze naast zich neer en toen zat ze even rustig. En... lekker, met de voeten op een stoof. Dat deed haar goed.

Maar... och, heden, nu had ze vergeten Huppeltje uit z'n rennetje te halen en in het hok te brengen. Dat deed ze altijd onder 't eten koken. Ze moest om zo véél dingen denken. Maar ze zat nu juist even, Huppeltje kon best wachten tot straks. 't Was nog lang geen nacht.

En Trui schildte ijverig verder.

Daarna moest ze de schalen vullen en het eten binnenbrengen. „Opdienen” noemde Trui dat gewichtig, want bij de dokter vindt zij het een *deftige* dienst. Nu gauw de vaat wassen. Dat was ook geen kleinigheid, met al die afzonderlijke pannetjes en bordjes van Bauke er bij. Maar... ze had het graag voor hem over, als hij er maar meer van at...

De keuken nog haastig een beetje aan kant gemaakt en... gelukkig, daar zat ze op haar stoel... Hè, hè, was dat moe zijn! Ze had een stoel tegen de haren aangetrokken en daarop de benen rechtuit gelegd. Dat deed goed voor haar pijnlijke voeten.

Ze was nog te moe om te breien. Even de krant inkijken... En al heel gauw dutte zij in, — boven de krant.

Toen Mevrouw na een poosje in de keuken kwam om een vuile beker van Bauke te brengen, vond zij Trui diep in slaap.

„Zo'n goeierd,” dacht Mevrouw. „Zij werkt en loopt en zorgt ook maar, de hele dag door.”

Meteen schrok Trui wakker, alsof ze het voelde, dat Mevrouw daar stond.

„O, mevrouw, nu was ik toch waarlijk even ingedommeld. Neemt u mij niet kwalijk!”

„Dat is niets hoor Trui. Je moest maar vroeg naar bed gaan. Je bent echt moe, maar je hebt ook zo heerlijk voor alles gezorgd. Morgen kan ik wel weer wat meer zelf doen. Bauke slaapt nu zo véél. O, Trui, wie had dat gedacht! Hij wordt weer beter. Dokter zegt, hoe meer slaap, hoe beter. Ga jij nu maar naar bed. Nu... dadelijk al, dan heb je een lange nacht.”

De volgende morgen, toen ze wakker werd van haar wekker, was ze heerlijk uitgerust.

Slaap was toch maar alles voor een vermoeid mens! dacht ze.

En wat heerlijk, dat Bauke nu ook kon slapen. Overdag evengoed als 's nachts. Bauke werd weer beter...! Dokter en Mevrouw mochten hun jongen behouden... Opeens, drukte zij de hand tegen 't hoofd alsof ze pijn had.

Huppeltje...! Daar had zij Huppeltje vergeten uit het rennetje te halen. Vreselijk. En Mevrouw vertrouwde op háár. De hele nacht had ze hem daar buiten laten zitten. Als hij er maar niet ziek van werd... 't Had nog geregend ook.

O... o... Als dát maar goed afliep.

In een ogenblik was zij in de kleren en liep naar beneden... de tuin in. Zodra ze de keukendeur uit was, wierp ze een blik naar het rennetje.

Er bewoog zich niets in. Zou hij misschien al dood zijn? Een konijn kan niet tegen al die nattigheid. O, dat ze hem toch ook had vergeten.

Ze liep op een draf door 't natte gras en keek in het rennetje neer.

Dat was... leeg. Er zat *geen* Huppeltje meer in. En in de ene hoek was een gat. Het gras was losgescheurd. De aarde omgewoeld.

En dáár, — Trui zag het duidelijk, — daar was een gat gegraven.

Huppeltje had een gang gemaakt en toen was hij ergens anders weer uitgekomen. Verder weg. In de tuin misschien? Maar niet meer in het rennetje, waar hij veilig zat opgesloten achter het gaas.

O... o! Wat moest ze nu beginnen?

Die arme Bauke...

Maar het konijn zou nog wel in de tuin zitten, hier of daar.

Ze ging zoeken.

„Huppeltje, Huppeltje,” riep ze. Hier kon dat wel, want het was ver van huis af, hier zou Bauke er niets van horen.

De hele tuin liep ze af en... de tuin was *groot*.

Piet kwam ook naar buiten en hielp dadelijk mee-zoeken. *Hij* kon nog beter in alle hoeken tussen de struiken kruipen dan zij.

„Geef het gerust maar op,” raadde hij tenslotte aan. En ze trokken naar de keuken. Trui's jurk en schort waren helemaal nat en... haar zwarte pantoffels! Ze mocht wel andere aantrekken.

Mevrouw zat er danig over in. Zij bromde niet op Trui, die goeie Trui. Dadelijk nam die alle schuld op zich. „'t Is *mijn* schuld. O, mevrouw, ik vind het zo naar. Huppeltje wèg... 't Is *mijn* schuld. Maar *wat* moest Mevrouw aan Bauke zeggen?”

Hij werd nu weer beter, moest hij *nu* al zo'n groot verdriet hebben? Ze wist er geen raad mee.

Om half negen... daar kwam als zovele morgens, Doortje het hek binnen.

De tranen schoten Mevrouw in de ogen, toen ze haar zag met de regenmantel om en een puntdoek over haar kroesebos gebonden.

't Karretje lag *vol*, „zeker vol bladeren van bloemkool,” dacht Mevrouw. „Voor Huppeltje. Maar... er wás geen Huppeltje meer. Wat zou Doortje schrikken...”

„O, Mevrouw... Wat vreselijk. Is hij weg?” vroeg ze ontsteld.

„Ja... We kunnen hem nergens vinden. Hij is vast de grote heide opgelopen.”

„Maar hij komt wel weer *terug*,” bedacht Doortje vlug. Dat Huppeltje weg was en weg zou *blijven*... nee, dat kon vrolijke Doortje niet geloven.

„U zult zien, hij komt vast wel terug,” besliste ze bij-de-hand. „De hond van onze burens is ook weg-gelopen en die kwam van zelf weerom. Hij is maar twee nachten weggebleven.”

't Klonk zo hoopvol. Mevrouw kreeg er weer moed door.

Misschien... Wie weet...!

Een *konijn* was wel iets anders als een *hond*, maar dat sprak ze niet uit. Ze wilde Doortje niet ontmoedigen.

„Hij heeft het hier zó best gehad, dat vergeet zo'n dier ook niet. Elke dag een lekkere snee brood...”

„Ja, en wat heb *jij* goed voor hem gezorgd. Telkens zoveel groentenafval voor hem gebracht. En paardebloemen voor hem gestoken...”

Doortje had alweer schik, ze keek alweer vrolijk.

„In elk geval zou Huppeltje vandaag toch niet op

het gras kunnen staan. Dat is veel te nat. 't Is *nu* maar gelukkig, dat het regent, dan mist Bauke hem niet.” Anders verlangde Mevrouw zó naar helder weer en zonnenschijn. Dan kon Baukes raam wijd openstaan, de zon scheen in z'n bed. Dat betekende gezondheid voor hem. Maar *nu*?

„Morgen is hij misschien alweer terug. Wat zou dat fijn wezen! Ik leg het voer maar in de schuur, Mevrouw. Dat blijft wel goed tot morgen. Dan ga ik nou maar naar school. Dag mevrouw!”

Doortje had Mevrouw heus opgevrolijkt.

't Kind *kon* gelijk hebben.

En... *gelukkig* regende het vandaag.

't Was in de maand Augustus, de regentijd.

„Dat treft inderdaad goed,” dacht Mevrouw, als ze de plassen in de paden zag en de regendroppels, die in het gras hingen. Nu zou Bauke vanzelf niet vragen, of Huppeltje in zijn looprennetje mocht.

Maar... na enkele dagen, scheen het weer beter te worden. 's Morgens heel vroeg, hing er een beetje witte nevel over de grote heidevlakte, waarop Mevrouw vanuit haar slaapkamer kon zien. Al spoedig trok de mist weg en de zon kwam door. Helder en stralend, — met beloften voor een prachtige zomerdag.

Nu zou het komen... *Nu* zou Bauke naar zijn konijntje vragen. Hij verlangde er natuurlijk naar. *Wat* moest zij dan zeggen?

Hij zou zo bedroefd wezen, en het zich sterk aantrekken. Als hij maar niet over Huppeltje begon te *tobben*. Wáár die nu beland was? Of hij bij mensen was terechtgekomen, die goed voor hem zorgden. Als het hem maar niet weer achteruit zette in zijn herstel. Zij kende Bauke, en wist hoe hij met alle dieren meevoelde.

XIX.

Onder deze gedachten gleed haar blik even naar buiten. Doortje zou nu ook wel niet komen.

Maar... ja, waarlijk, daar kwam ze tóch.

Niet alleen, maar met haar karretje.

„Och, dat goeie kind gaf de moed niet op. Ze bracht nieuw voer voor Huppeltje, *als hij terug kwam*. Glunder keek ze op naar het raam. Haar ogen, haar hele gezichtje was een en al vraag, of 't al in orde was of Huppeltje weer in zijn hok zat?”

Mevrouw schudde droevig van nee, zijzelf had geen hoop meer.

Maar Doortje knikte terug van ja. Ze knikte zo *blij* en zó bemoedigend.

Doortje stapte recht door langs het huis naar de schuur. Wat had ze weer een mooie voorraad. Maar 't was vergeefse moeite vanmorgen.

Het karretje was zwaar en volgeladen. Eerst stond er een mandje op en daar bovenop lag nog een hele stapel voer. Wat zou er in dat mandje zitten? Ook voer?

Dapper zwoegde ze om het karretje door het dikke grint te krijgen, met een gebogen rug.

Het *moest* en... dan ging het ook wel.

Trekken maar, jongens! „Vooruit...”

Mevrouw liep naar buiten om haar te helpen, maar ze waren tegelijk bij de schuurdeur.

„Dat was een zware vracht vanmorgen, niet Doortje?”

J. L. F. DE LIEFDE

OM HET WITTE KONIJN

(X.)

Mevrouw boog zich over het karretje en tilde Sneeuw witje uit de mand. Wat was die Doortje toch een schat van een kind...

Doortje deed intussen de deur van het hok al open en Mevrouw zette Sneeuw witje er in.

Gauw, haastig... bijna zenuwachtig stopte Doortje handenvol van de groene bladeren in de ruif.

„Ik vind het toch zo lief van je,” zei Mevrouw nog eens.

„Dat je dit voor je vriendje over hebt. Je bent echt een trouwe makker voor hem.”

„Ik bedank je ook heel erg voor dit mooie present. 't Is prachtig!” Meteen boog ze zich naar Doortje toe en gaf haar een kus. Maar op hetzelfde ogenblik barstte Doortje in tranen uit. Ze kon zich niet langer inhouden, het was alles te véél voor haar. 't Was te veel, — dat van vroeger en nu...

Mevrouw trok haar tegen zich aan en lei troostend de arm om haar heen. En Doortje boog haar hoofd tegen mevrouw aan, zodat ze haar gezichtje kon bergen in het ronde holletje, tegen haar schouder. Net als... vroeger bij Moeder. Doortje snikte maar door. Haar hele lijfje schokte er van.

„Houd je zoveel van je mooie sneeuw witje?” vroeg mevrouw voorzichtig.

„Ja,” knikte de kroesebol, die tegen mevrouw aanlag. En kun je hem nu toch niet missen? Heb je spijt gekregen, dat je hem weggegeven hebt?

„Nee, o, nées.”

Dat was het niet en de wilde pruik van Doortje schudde hevig heen en weer. „Nee, dat is het niet,” fluisterde ze tussen de snikken door.

„Maar Doortje, wat scheelt er dan aan? Kun je het mij niet vertellen?”

Ja, dat wel. En wel heel graag zelfs wilde ze dat. De wilde haarbos knikte weer.

„Je moet het mij maar eens zeggen. Droog je tranen maar af en kom eens naast mij zitten,” kalmeerde mevrouw.

Toen ging ze op de oude tuinbank zitten, die altijd in de schuur stond en Doortje veegde de tranen af. Ze ging naast mevrouw zitten en leunde tegen haar aan.

„Ziet u, dat u telkens weer zegt, dat ik zo'n lief vriendinnetje voor Baukje ben. En dat ben ik niet, helemaal niet. Het witte konijn moet hij hebben. Het is van hem. En hij mag het gerust hebben ook.”

Mevrouw dacht terug aan de avond, toen Bauke was thuisgekomen van de boerderij. Ze zag wéér de teleurstelling op zijn gezicht en de vraag in zijn ogen. Hij keek haar aan, alsof hij wilde vragen: „Hoe zit dat nu?” Ze zag ook, hoe een ogenblik de drift in hem opbruiste. Eén ogenblik slechts en daarna werd hij weer kalm. En... de goeie lieve Bauke van altijd.

Had Doortje toen het witte konijn gehouden, omdat zij dit het mooiste vond?

„En hoe komt het dan, dat jij het witte hebt gekregen?”

Doortje streefde heftig tegen. „Dat heb ik niet gekregen. Ik heb het gepakt, Bauke durfde niet, het was zo wild. Vlak boven zijn hoofd en toen heb ik het gegrepen. Ik durfde wel, omdat dit het witte was.”

„En jij wou zo graag een sneeuw witje hebben?” vroeg mevrouw begrijpend.

„Ja, dat was het.”

En toen vertelde Doortje verder van die vreselijke regen, waarom alles zo vlug moest gaan. Zo haastig. De dokter wachtte buiten in de auto.

„En dat ze toen gejocht had, thuis in de gang, tegen haar broer — nog vóór ze had nagedacht.

„Het spijt me zo, mevrouw. Maar nu heeft Bauke toch het witte. Nu is het, zoals het moet wezen. En zo moet het blijven. Vandaag schijnt de zon. Bauke vraagt vast naar Huppeltje, of hij in z'n rennetje mag. En dan was er niet eens een konijn om er in te zetten. Dat zou toch zo naar voor hem zijn. Dat kon toch niet...”

Er ging mevrouw een licht op over de dingen, die haar op de avond van Baukes thuiskomst raadselachtig waren geweest. Maar ook zag ze nu, welk een strijd er gevoerd was, in dat kleine hartje naast haar, dat zo gehunkerd had naar het konijn met zijn zacht blanke velletje.

Doortje veerde al weer op. De tranen waren gedroogd. Ze lag nog tegen mevrouw aangeleund.

„U bent net zo zacht als moeder,” zei ze innig.

„Hier...” En ze streek liefkozend over het schuilplaatsje tegen mevrouws borst.

„Weet je wat we zullen afspreken?” vroeg mevrouw. „Dat ik ook een beetje moeder voor jou ben. En als je dan weer verdriet hebt, of er is iets erg

moeilijk, dan... vertel je het eens aan mij. Zullen we dat nu afspreken? Wij saampjes?"

Doortje knikte. O zo blij was ze, en... zo dankbaar. Nu was niet alleen het verdriet weg, maar ook... die nare prik in haar geweten. 't Was nu alles goed.

XXI.

De vakantie was al weer om en Doortje trok elke morgen alléén naar school.

Toen ze die dag om twaalf uur weer terugkwam, mocht ze nog even naar Bauke.

En toen ze dicht bij het grote doktershuis kwam met de mooie tuin, toen zag ze iets op het gras.

Daar stond het konijnenrennetje... met sneeuw witte er in. Sneeuw witte was al zo groot en je kon hem van verre al onderscheiden tegen het groene gras. En naast het rennetje stond nog iets. Wat was dat?

Doortje tuurde er naar en liep nog harder. Daar ging een hand omhoog. Een hand, die wuifde. Op eens begreep Doortje het. 't Was Bauke, hij mocht buiten nu de zon scheen.

Doortje strekte beide armen omhoog van plezier en zwaaide met haar schooltas door de lucht.

Bauke... buiten! Hij werd weer beter.

Elke morgen had hij al een poosje beneden mogen komen en het wachten was maar geweest op de zon. Het zieke plekje in z'n long, was geheel genezen, had dokter gezegd. Hij moest nu alleen maar sterk worden, zodat hij weer kon stoeien en ravotten, zoals alle jongens en dáárvoor zou de zon helpen. Doortje zette het op een lopen, ze kwam het hek doorgedraafd, naar hem toe.

„Ben je buiten. Wat fijn! Nou ga je al weer gauw met mij mee naar school.”

En toen keken ze samen naar het witte konijn.

„Moet je 's kijken,” zei Bauke. Hij had een sneetje brood bij zich en mikte daarvan een dobbelsteentje in het rennetje. Sneeuw witte kende dat spelletje al en rende er op af. Soms ging hij op zitten, met de voorpootjes tegen het kippengaas aan en zo bedelde hij om nog een stukje. En dan weer wreef hij zich met de poten langs de mooie lange snorrebaarden op zijn neus.

Wat is hij groot geworden... Huppeltje was nog zo klein. Zeg... wáár zou Huppeltje nu wezen? Als ik dat maar wist.”

„Hij is de heide opgelopen, natuurlijk... Daar heeft hij het fijn.”

„Denk je?” vroeg Bauke. „Wie geeft hem nou eten? Als hij maar geen honger heeft!”

„Och wat, sufferd,” beweerde Doortje lachend. „Een konijn vindt wel eten. En als het regent dan graaft hij een holletje en kruipt erin. Dan zit hij lekker droog.”

„Dat heeft moeder ook gezegd,” vertelde Bauke. Hij was alweer opgemonterd. „Maak je over Huppeltje maar niet ongerust hoor! Die redt zich best.”

Doortje zei het zo beslist, het klonk zo verzekerd, dat Bauke alle zorg liet varen. Zo babbelden ze samen over de konijntjes voort, tot Doortje naar huis moest. Ze huppelde over de weg en wuifde nog eens achterom tegen Bauke op de ligstoel.

En nu was voortaan Sneeuw witte van hen beiden. Zo had Bauke het gezegd.

„Van jou en mij samen.”

XXII.

Waar was Huppeltje gebleven?

De hele nacht had hij in het looprennetje gezeten. 't Was donker geworden. Dat was niet zo erg, want hij kon in de nacht goed zien, maar 't had hard geregend. 't Gras was zo nat onder zijn pootjes en zijn haar, dat anders zo'n lekker warm pelsje vormde kleefde op elkaar van water. Hij huiverde er van en rilde over z'n gehele lijfje. 't Was nu niets prettig in z'n rennetje, nee — 't was er akelig. Héél akelig.

Als een klein balletje was hij in elkaar gekropen in het hoekje tegen de spijl aan, alsof dat kon helpen. Maar 't was overal nat... en vies... en koud. Eindelijk begon het licht te worden — in de vroege morgen. De regen hield op.

Hij krabde eens met zijn pootjes in het natte gras. Kijk, dat was leuk. Toen ging het open, de graslaag, scheurde... daaronder... lag zand.

Huppeltje groef door. Hij wist best, hoe dat moest, dat had hij vroeger zo vaak gedaan in de konijnenberg.

Krabben maar met je pootjes, je nagels gebruiken en dan het zand achteruit gooien.

Hoe dieper je kwam, hoe droger het zand werd.

Al gauw zat hij helemaal in de grond en was er niets meer van hem te zien. Hij groef maar ijverig door en zo ontstond er vanzelf een lange gang, een heel stuk ver weg.

Toen wilde hij er ook weer eens uit en hij groef maar omhoog... naar boven. Zo kon hij er weer uitkruipen en... Huppeltje was in de tuin.

Hier kon hij huppelen en draven zo hard als hij maar wilde. Nu werd hij weer warm en zijn haar was onder de grond, in de vers gegraven gang, ook al half opgedroogd. Hij wipte eens tussen de struiken in en knabbelde hier en daar eens van de takjes af. Toen kwam hij bij het hek.

Daar was van onderen ook ijzerdraad, net als in het rennetje. Maar, kijk... het was een beetje kapot, er zat een gaatje in. Daar kon hij wel door, want zijn lijfje was maar klein en smal, al leek hij door zijn haar veel groter.

Eerst zijn neusje, toen zijn hele kop, hij moest de lange flaporen wel plat op zijn rug leggen — maar toen lukte het best. Nu zijn lijfje en... daar kwam Huppeltje op de grote wijde heidevlakte.

Wat was het hier mooi! Zo ruim en groot!

Onder dat kleine denneboompje was een droge plek, daar ging hij even zitten rusten. — 't Was op de heide lang niet zo nat als in het gras. Hier waren overal kale plekken en daar was het water gauw afgelopen.

Over de heidevlakte liepen ook twee jongens, twee broertjes uit het kleine huisje, dat aan de zandweg stond. Teun en Harm.

„Kijk daar 's,” zei Harm, die de jongste was. Een klein wit puntje sprong telkens op en neer over de heide — een wit vlaggetje. Hup, hup, wip, wip!

En dan was het weer even weg.

Maar het kwam terug, en danste wéér op en neer.

„Och jongen, dat is een konijn,” zei Teun.

„Ja... maar 't is toch anders. Kijk maar goed. 't Is niet effen grijs. Kijk maar. 't Heeft zwarte vlekken.”

„Ja, dat zie ik ook. Dan is het ook geen gewoon konijntje, geen wild...”

(Slot volgt)

J. L. F. DE LIEFDE

OM HET WITTE KONIJN

(XI.)

„Misschien een tam?”

„Zullen we proberen het te vangen?” stelde Teun voor. En Harm stapte al gretig de richting uit, waar het konijntje sprong.

„Voorzichtig, dat hij niet schrikt.”

Heel zoetjes aan naderden ze het vreemde konijntje, stapje voor stapje.

Het schrok niet en sprong niet angstig weg.

Het hief alleen zijn kopje omhoog en keek hen aan. Toen haalde Teun iets uit zijn zak, een appelkje, dat hij juist had gekregen.

„Hier... als jij hem nu lokt met die appel, dan kan ik hem pakken. Dan heb ik m'n beide handen daarvoor vrij.”

Harm hurkte neer en hield de appel ver vooruitgestoken, het konijntje toe.

„Truke... truke,” vleide hij. „Kom maar hier. Bijt maar eens, 't is lekker...”

Teun stond naast hem en wachtte op het gunstige ogenblik. Huppeltje zag het en hoorde de lokkende stem. Dat groene ronde ding in die hand... zag er lekker uit.

Hij kwam nog een stapje dichterbij.

Mensenhanden kende hij wel, daarvoor was hij niet bang. Die hadden hem nog nooit kwaad gedaan.

Hij kon er al bij. 't Zag er zo fris uit en het rook zo pittig... zo zurig...

Toen hapte hij, maar... meteen greep Teun toe.

„Ik heb 'm,” zei hij.

Hè, daar schrok Huppeltje van. Deze mensenhanden waren zo wild, ze pakten hem zo stijf beet.

Hij wroette om vrij te komen, maar Teun sloeg zijn vingers om de oren en tilde hem op. Toen stopte hij hem in het holletje van zijn arm, steeds de oren vasthoudend.

Zijn ogen straalden blij en opgewonden.

„Zeg... is dat even fijn? Wat zal moeder daar wel van zeggen?”

„Nou, dat wij een konijn hebben gevangen?”

„Vader kan het wel slachten en villen.”

„Voor soep. Voor Mientje.”

„Daar kun je een grote pan soep van koken, zeg! Van een héél konijn...”

„Moeder zat er zelf zo over in, dat ze nu geen soep meer had voor Mientje. Nog maar twee bordjes.”

Ze liepen op een drafje naar huis.

„O, moeder, kijk eens. Dat hebben we gevangen.”

„Voor soep, is dat niet mooi?”

„Wel, wel, dat komt net van pas. Liep dat zo maar op de hei?”

„Ja moeder. En 't was in 't geheel niet schuw. Hij kwam dadelijk op de appel af.”

„Nou, dat hebben jullie knap gedaan. Wat ben

ik daar blij mee. Morgen moet vader hem maar slachten.”

De jongens liepen reeds dóór naar de kamer, waar Mientje lag in haar ledikant voor 't open raam. Zij moest ook het diertje zien. „Kijk 's, dat is voor jou. Voor soep. Dat hebben wij tweeën gevangen.”

Mientje ging overeind zitten in bed. Ze bekeek het kopje met het leuke neusje, dat al maar op en neer wipte. Zo'n grappig spleetje zat er in. En wat een aardige ogen had het.

„Zet hem 's hier op bed,” bedelde ze.

„Dan kan ik hem beter zien.”

„Als je hem maar vasthoudt...”

En daar zat Huppeltje op de zachte deken.

Hier was het beter dan aldoor stijf in die harde handen geklemd te zijn. Hier voelde hij zich meer vrij en hij zette zich kalm neer, — een beetje bangig nog wel. Mientje aaide over het soepele velletje.

„Wat is hij lekker zacht. En... zo mak. Mag ik dat hebben?” vroeg ze verwonderd en hoopvol.

„Ja, dat hebben wij gevangen. Voor jou, voor soep. Daar kan moeder een hele pan soep van koken. Is dat niet fijn?”

Het smalle gezichtje van kleine Mientje betrok.

„Hè nee, niet voor soep. Dan moet het doodgemaakt worden. 't Is zo snoezig. Zet het liever in een kistje. Hier, bij me, dan kan ik er naar kijken.”

De jongens zagen elkaar aan. Zo hadden zij het niet bedoeld.

„Maar dan krijg je geen soep.”

„O, dat hindert niet. Het konijntje mag niet geslacht worden. Dat wil ik niet hebben. Nee hoor!”

XXIII.

Toen vader thuiskwam en Mientje hem in de keuken hoorde, klonk haar stemmetje vrolijk:

„Vader, ik heb een konijn. Komt u 's kijken?”

Vader stapte dadelijk door naar de kamer en

moeder liep met hem mee. Daar zat Mientje nog met Huppeltje op bed.

„Kijk toch 's vader.”

Liefkozend streek ze over het zachte haar.

„Dat is een aardig beestje. 't Lijkt zo mak.”

„Ja, dat is het ook. Het is echt van mij. Teun en Harm hebben het gevangen, voor mij.”

„'t Is een tam konijntje, geen wild, zeker ergens uit een hok gebroken. 't Is leuk.”

Moeder vertelde: „Harm en Teun hebben het samen gevangen... om soep van te koken. De soep is bijna op... nog net twee bordjes, één voor vanavond en één voor morgen. En dan... heb ik niet meer. Ook geen geld om soepbeentjes te kopen.”

„Nou, dat tref je dan prachtig. Dan zal ik morgen dat beestje wel slachten en villen. 't Is toch niet mooi. 't Is zo raar getekend, met die gekke vlek om z'n oog.”

Mientjes gezichtje werd steeds angstiger en toen riep ze verdrietig: „Nee het mag niet geslacht worden. 't Is van mij. Ik wil geen soep meer.”

Ze werd er zenuwachtig van.

„Maak je maar niet overstuur Mientje,” zei vader om haar te kalmeren. „Er is nu nog soep en morgen ook.”

Dat stelde wel voor 't ogenblik gerust. Maar 't konijntje moest toch in een kistje, vlak bij haar bed staan, dan kon ze zien, wat er mee gebeurde. En toen at ze heel gewoon haar bordje soep op.

„Morgen is er nog meer soep,” dacht ze. „Maar dan...”

De volgende dag, toen moeder met de soep bij haar kwam — met het laatste bordje — zei ze:

„Ik lust geen soep meer.” Ze duwde onrustig het bord van zich af, zodat moeder het over de rand stortte en de soep op de grond viel.

„Maar kind dan toch,” bromde moeder.

„Die kostelijke soep!”

„'k Wil geen soep,” zei Mientje en keek met afkeer naar het bord.

„En als de dokter dan komt? Dan zal hij boos zijn...”

„'t Kan mij niet schelen, maar 'k wil geen soep meer.”

„Dan word je ook niet beter. En dan kun je ook niet buiten spelen.”

„Kan mij niet schelen.”

„En 't is zulke lekkere soep... met rijst er in!”

„Ik moet ze niet meer,” hield ze koppig vol.

„'k Eet ze toch niet op.”

Ze werd steeds opgewondener. Moeder werd onrustig. Dat mocht toch niet zó. Dat kon toch niet. Het kind moest soep eten, dik gekookt met rijst of haver-mout. Melk mocht ze maar weinig drinken.

„Nou geen kunsten hoor. Je mag niet stout zijn al ben je ziek. Je bord leeg eten en dadelijk. Wel foei!”

Moeder fronste de wenkbrauwen en ze keek Mientje héél boos aan. Daar was het kind bang voor, maar de soep opeten? De laatste? En dan... het konijn laten slachten? Nee, nee, dat mocht niet en ze begon bitter te schreien.

„Ik...” snikte ze, „ik wil niet stout zijn, maar...”

„Ik wil geen soep meer. Geeft u nu maar melk of aardappelen. Bent u dan niet boos op me?”

„Eet dan gauw zoet je soep op,” probeerde ze

nog een keer. „Dan is moeder helemaal niet boos meer.”

Maar toen begon Mientje opnieuw te snikken.

„Nee, geen soep. 'k Wil geen soep meer,” streefde ze opnieuw tegen.

Toet, toet!

Hè, dat leek de auto van de dokter wel.

Moeder keek het raam uit en... jawel daar kwam de blauwe wagen het rijpad ingereden op hun huis af. Moeder schrok en toen de dokter binnenkwam stond de schrik nog in haar ogen.

Mientje zag angstig naar hem op. Hij had juist eens willen zien, of dit kleine meisje nu ook niet naar buiten mocht, in de zon. Dat deed zijn eigen jongen zoveel goed. Hij kreeg eetlust van de buitenlucht.

„Nou kom ik eens kijken, hoe het hier gaat,” zei hij vrolijk.

't Was altijd prettig als dokter kwam. Dan vertelde hij zulke aardige grapjes aan Mientje en zij hield heel veel van hem. Maar nu zag hij op beide gezichten iets vreemds. Er was iets, dat bemerkte hij wel.

En... daar op de grond lag een plasje soep.

„'t Is goed, dat u nu net komt,” zei moeder. „Dan moet Mientje u zelf maar vertellen, dat ze niet beter wil worden. Ze wil geen soep meer eten. En 't is nog wel soep met rijst. Daar is ze anders dol op.”

Dokter ging op de stoel voor het bed zitten, heel bedaard en rustig. Dat kleine ding in haar bedje, leek geheel overstuur. Hij nam haar handje in zijn grote, zachte doktershand, die al zo veel mensen tot kalme had gebracht.

't Was klam en op haar bleke wangetjes brandden twee rode plekjes van opwindning.

Koorts had ze niet, gelukkig niet.

Er was iets... En dat moest weg.

„Zo, zo,” zei hij. „En wil je nu niet beter worden? En buiten in het zonnetje zitten... met je pap?”

„Dat wil ik wel.”

„Maar waarom wil je dan geen soep eten om sterk te worden? Houd je niet meer van soep?”

„Jawel.”

„Nou, waarom eet je ze dan niet op? Ik eet alles op wat ik lekker vind. Daardoor ben ik zo sterk.”

Mientje werd verlegen en opeens rolden de tranen weer over haar wangen.

„Heb je zo'n verdriet. Wat scheelt er dan aan?”

„Moeder is hoos op me. En... enne... ik wil geen soep meer. Dit is het laatste bordje.”

„Nou, dat is toch niet zo erg. Moeder kookt wel weer nieuwe.”

„Ja, maar... dan maakt vader mijn konijntje dood. En dat wil ik niet. Dat mag niet.”

„O... o... Heb jij een konijntje? Mijn eigen jongen heeft ook een konijn. Dat begrijp ik best, daar ben je blij mee. En je wilt niet, dat dit wordt geslacht en gekookt, is 't niet?”

Moeder kwam bij het ledikant staan en toen vertelde ze, dat Mientje zich geheel overstuur maakte over het konijntje. „En dan... 't is niet mooi. 't Is eigenlijk een lelijk diertje met die zwarte plek om zijn oog. De jongens hebben het gevangen, 't is zeker een tam konijntje, maar 't liep vrij op de hei. 't Was ook niet schuw.”

Dokter luisterde gespannen toe. Een tam konijn-

tje! Op de heide...? zou dat misschien Huppeltje wezen? Van Bauke...?

Als dit eens waar was.

„Mag ik dit beestje eens zien?” vroeg hij.

Moeder wees op de kist achter hem.

„t Moet aldoor vlak bij haar staan, anders is ze ongerust. 't Hoort anders niet, dokter, een konijn in de kamer...”

Dokter keerde zich om.

„Waarlijk... dat is Huppeltje. Het is van mijn eigen... zontje.” Hij nam het konijntje op en hield het in zijn arm, alsof het een poesje was. Wat zal Bauke blij zijn, dat Huppeltje het zo goed heeft. Hij was aldoor maar bang, dat hij honger zou lijden.”

Mientje was weer helemaal gerustgesteld. Dokter zou wel raad weten. „Neemt u dan het konijn maar weer mee naar huis,” zei ze goedig.

Dat wil ik graag. Je bent een lieve meid, dat je jou konijntje weer teruggeeft.

Och, och wat zal Bauke daar blij mee zijn. Hij was zo gek met zijn Huppeltje en praatte er telkens nog over.”

Dokter zette Huppeltje neer en ging weer op de stoel voor 't ledikant zitten.

„Nu moet je eens goed luisteren Mientje. Jij geeft mij het konijn weer terug voor Bauke en nu wil ik jou ook graag iets geven. Bij onze kippen loopt er een, die te oud wordt. Hij moet tóch geslacht worden. Als wij daarvan nu eens soep kookten — voor jou. Die wil je toch wel eten, is 't niet?”

Mientjes ogen en haar mondje gingen wijd open van verbazing. En... van blijdschap.

Ze knikte levendig van ja, nog eens en nog eens.

„Nou, dat is dan afgesproken. En... nu mag je vanmiddag... raad eens...!”

Mientje haalde haar schouders op.

„Naar... buiten! In het zonnetje! Dat zal je goed doen. 't Is nu zulk heerlijk weer, 't waait niet ook. En nu moet ik gauw weer verder.”

Mientje mocht nog even het konijntje zien en strelen.

„Ga nu maar weer naar je echte baasje,” zei ze zacht boven de lange oren. Ze was nu volkomen gerustgesteld. En zó blij. Zo'n lieve dokter als dit was.

Moeder legde een oude zak over het kistje en dokter droeg het zelf naar zijn wagen.

En zó maakte Huppeltje de tweede tocht in zijn leven in de blauwe auto van de dokter.

XXIV.

't Was een mooie Septembermaand. Dag aan dag prachtig weer. 's Morgens eerst wat nevel en later stralende zonneshijn. Bauke behoefde nog niet naar school en hij speelde of las steeds buiten.

In het houten zitje, had hij een Indianenhut gebouwd. Voor de ingang hing het oude kleed van de rustbank met Oosterse, kleurige figuren, dat stond „zo echt” vond hij.

Elke dag bedacht hij er iets nieuws bij en om vier uur kwam Doortje geregeld kijken. Dan kregen ze van Trui een beker melk en een beschuit om in hun hut op te eten.

Oom kwam ook nog al eens aanlopen en hij bracht haneveren mee, waarvan Bauke een prachtige kroon maakte, die hij op zijn hoofd droeg.

„En wat word jij een echte Indiaan,” prees hij.

„Je ziet zo bruin als koffie, van de zonneshijn. Nu word je echt gezond en sterk... een kerell!”

Natuurlijk moest oom ook in de hut kijken naar al het nieuws, dat er weer bijgekomen was.

„En hoe gaat het met jullie veestapel?” vroeg oom heel gewichtig.

Sneeuwvitje en Huppeltje zaten nu samen in het looprennetje op het gras.

Zó vond Doortje het 't mooiste.

Sneeuwvitje was zo dik en zwaar geworden, dat ze hem bijna niet alleen meer kon tillen. Daarom moest hij bij haar thuis steeds in het hok blijven. Dat was toch náár voor zo'n dier, vond ze.

En Huppeltje... wàs van Bauke. Wat was hij blij geweest, toen dokter hem weer terugbracht. Zo hadden ze samen plezier met de beide konijnen. Zij kwam immers elke dag bij Bauke spelen, soms bracht ze haar broertje Piet mee.

„Wat zien ze er best uit,” zei oom. „Ik heb nu weer jonge konijntjes. Zo schattig zijn ze. Een hele boel.”

„Dat is leuk. Wat voor kleur, oom?”

„O, allerlei. Wit en brandneusjes en Angora's. En omdat jullie zo goed voor je vee zorgt, had ik gedacht om er jullie elk een te geven. Zo'n leuk klein diertje. Wat vind je daarvan?”

Dat was een vreugde. „O oom, zo'n klein konijntje. Mag ik het dan hebben, als het nog héél jong is?”

„Ja, Pauk, zó jong, dat het op mijn hand kan zitten.”

„O ja, als 't u belieft.”

„En nu moet jullie eens horen, wat ik had gedacht. Dat witte is zo verbazend gegroeid, dat wordt te groot en te zwaar voor jullie. Als jullie nu ieder een nieuw konijntje van me krijgt, — zo'n lief kleintje, — dan verkoop ik dat grote. 't Is een echt ras en brengt heel wat op. En... dat geld brengen jullie dan aan Mientje om soepbenen en soepvlees voor te kopen.”

„O, oom... hè, ja, laten we dat doen.”

Die oom toch. Hij had altijd zulke fijne plannetjes. De kinderen glunderden er van.

„Kom dan maar gauw. Dan mag je elk een konijntje uitzoeken. Breng moeder dan ook mee.”

't Werd op de boerderij weer een middag, zo heerlijk... als er maar zelden zijn.

Doortje koos opnieuw een Sneeuwvitje. Dat vond zij toch het allermooiste, maar Bauke had liever een brandneusje. Ook wit, maar met zwarte oren, neus, staartje en pootjes. Dat vond hij zo leuk. En zijn hok was groot genoeg voor twee konijntjes, want Huppeltje wilde hij niet graag missen.

Het oude Sneeuwvitje bracht verscheidene gulden op voor Mientje.

„En... kijk 's,” zei tante. Zij hield een bij de punten dichtgeknoopte theedoek omhoog, waarin een schaalte stond.

Bauke en Doortje mochten door de opening kijken. Daar lag een geslachte kip, geplukt en wel en geheel schoongemaakt.

„Die is voor Mientje. En nog zes lekkere eieren bovendien.”

Ze lagen in een kransje om de geslachte kip heen.

„Dat zal haar versterken. Dan hoeft moeder vooreerst geen soepbenen te kopen. Zo heeft ze nog wel weken lang krachtige soep.”

EINDE.